

TÚRKEVE

AZ ÖNKORMÁNYZAT
LAPJA
XXXVI. ÉVFOLYAM
2023. FEBRUÁR

Fotó: Árvai Attila

- MIKOR AZ ÉLETFÁK DÓLNEK
- MINDEN SEGÍTSÉG ELKEL
- A HIMNUSZ TÖRTÉNETE
- EGY GAZDAG HAGYATÉK NYOMÁBAN
- TÚRKEVE SPORTJA

JELES NAPOK

FEBRUÁR - BÖJTELŐ HAVA

Február (régiesen Februárius) az év második hónapja. Szabályos években 28 napos, szökőévekben pedig 29 napos. A népi kalendáriumban böjtelő hava néven szerepel. A 18. századi nyelvújítók a februárt az enyheges névre keresztelték át.

Február 1. - A Tisza élővilágának emléknapja

2000. január 31-én a Szamos felső folyásának vízgyűjtő területén működő román-ausztrál tulajdonú Aurul nevű bányavállalat cianiddal és nehézfémekkel szennyezte a Szamos és a Tisza folyókat Romániában.

A szennyeződés február 1-12. között vonult le a Tiszán ökológiai katasztrófát okozva a folyó élővilágában. A magyar országgyűlés erre emlékezve február 1-jét a Tisza élővilágának Emléknapjává nyilvánította.

Február 2. - Vizes élőhelyek világnapja

1971. február 2-án Ramsar (India) városában fogadták el az ún. Ramsari Egyezményt, amelyben a kormányok felelősséget vállaltak a vizes élőhelyek védelméért. A világ folyórendszerének mára csaknem a fele károsodott. A folyók, tavak apadásának egyik oka az éghajlatváltozás, a másik, hogy gyorsabban használjuk el a vízforrásokat, mint ahogy a természetes rendszerek újratöltődnek.

Február 2. - Gyertyaszentelő

Gyertyaszentelő Boldogasszony egy katolikus ünnep február 2-án, amikor a közösség Jézus bemutatását ünnepli. Szűz Mária negyven nappal Jézus születése után bemutatta a jeruzsálemi templomban a gyermekét. A jelenlévő idős Simeon Jézust a nemzetek megvilágosítására szolgáló világosságnak nevezte. Innen ered a szentelt gyertya és a gyertyaszentelés szokása. Így a szentelt gyertya Jézus egyik legrégebbi jelképe. Későbbi időkben a gyertyát az újszülöttek mellett tartották, a rontó szellemek távol tartására a keresztelés napjáig. (Illetve, hogy a csecsemőt ki ne cseréljék).

Ehhez a naphoz kötődik az a népi megfigyelés, mely szerint, ha a barlangjából kijövő medve a napsütéses idő miatt meglátja az árnyékát, akkor megijed és visszamegy.

Ez azt jelenti, hogy folytatódik a tél. Ha borús idő van, akkor pedig a medve már nem megy vissza barlangjába és kezdődhet a tavasz.

Február 4. - Rákellenes világnap

A rák elleni küzdelem február 4-ei világnapjának célja, hogy felhívja a figyelmet a betegségekre, és hangsúlyozza a megelőzés és az egészségesebb életmód szükségességét, a megfelelő kezelés fontosságát.

Február 14. - Bálint nap

Szent Valentin emlékére névnapján világszerte megajándékozzák szeretteiket az emberek a szerelmesek napján. Valentin kultusza a II. századra vezethető vissza, ekkor élt Valentin. A legelterjedtebb történet szerint Valentin keresztény hite miatt II. Claudius börtönében sínylődött, a börtönőr leányának visszaadta a látását. Mielőtt 270. február 14-én kivégezték, a leánynak egy üzenetet küldött: „A Te Valentinod.” Így vált ez az üzenet világszerte is ismertté.

Február 21. - Anyanyelvek világnapja

Az UNESCO 1999-ben február 21-ét Nemzetközi Anyanyelvi Nappá nyilvánította. A határozat célja a nyelvi változatosság, a kulturális sokrétűség megőrzése. A világ kulturális hagyományainak ápolásához a különböző nyelvek járulnak hozzá leginkább. Ezért nagyon fontos a nyelv védelme, megőrzése, különösen a kisebbségekben élő népcsoportok esetében.

Anyanyelvnek azt a nyelvet nevezzük, amelyet az ember gyermekkorában a szüleitől vagy a környezetétől megtanul.

Gyakran mondják azt is, hogy anyanyelv az, melyen az adott személy saját gondolatait megfogalmazza.

Itt a farsang... áll a bál

A farsang

A farsang hossza évről-évre változik, mivel zárónapja a húsvét időpontjához kötődik. Vízkeresztől (január 6.) a húsvétot megelőző 40 napos nagyböjt kezdetéig, azaz hamvászertől tart. Farsang a tavaszvárás pogánykori, igen változatos képet mutató ünnepeiből nőtt ki, gyakorlatilag a zajos mulatozás, a tréfacsinálás, bolondozás, eszem-izsom és az advent lezárulásával, a párkeresés, udvarlás időszaka. Magyarországon a farsangi szokások a középkorban honosodtak meg, és számos idegen nép hatása érvényesült bennük.

Maga a szó német eredetű, „faseln” jelentése fecsegni. Ebben az időszakában már az ókori Rómában is rendeztek álarcos felvonulásokat, zenés táncmulatságokat, úgynevezett Saturnalia ünnepet, a téltemetés-tavaszcélzás jegyében.

Maszkos alakoskodások

Magyarországon már Mátyás korában divatban voltak bizonyos itáliai mintákat követő álarcos mulatságok, sőt II. Lajos udvarában harci játékokat is rendeztek. Az egyház kezdetben rossz szemmel nézte a fékevesztett mulatozást, az ördög művének tartotta és üldözte is. Dacára az egyházi tiltakozásnak, a farsang időszakának megünneplését nem tudták visszaszorítani.

Annak ősi, pogány gyökerei, melyek szoros kapcsolatban állnak a termékenység, bőség varázslással, a tél elmúlta felett érzett örömmel, a tavasz beköszöntét siettetni szándékozó rítusokkal erősen éltek a nép hagyományában. Farsang ünnepéhez kötődik Magyarországon a népi színijáték kialakulása. A különféle maszkos alakoskodásokból nőtték aztán ki a különféle dramatikus játékok, amelyekben tipikus alakokat személyesítettek meg. Ilyenek voltak a cigány, a betyár, a koldus, a vándorárus, a menyasszony, vőlegény.

A legismertebb alakoskodó szokás magyar nyelvterületen a mohácsi busójárás. A délszláv eredetű sokácok faálarcos felvonulásairól már a XIX. századból vannak feljegyzések, bár ezek általában a vigadalom botrányos részleteit

emelik ki. A XX. század folyamán aztán ezt az izgalmas ünnepet sikerült mederbe terelni, és ekkor terjedt el a busójárás elnevezés is, a sokácok ezt a farsangot záró eseményt Poklada „átöltözés, átváltozás” néven említik.

Falufeljáró menet

Gyakorlatilag a nagyobb falvakban tartott álarcos, jelmez felvonulások, melyeket legtöbbször a farsang utolsó napjaiban, azaz farsang farkán rendeztek. A menetben ott haladtak a tipikus figurák (cigány, koldus, betyár, vándorkereskedő, borbély...), időnként megálltak és rögtönzött tréfás jeleneteket adtak elő. Gyakran szerepelt a menetben egy álmenyasszony, illetve álvőlegény is, és különösen, ha abban

az időben nem tartottak valódi lakodalmat a faluban, tréfás esküvőt rendeztek nekik. Hogy a móka még nagyobb legyen, gyakorta a férfi-női szerepeket felcserélték, vagy a női szerepeket is férfiak alakították. A felvonulókat általában muzsikások is kísérték. Gyakori volt a téltemetés vagy farsangtemetés dramatikus megjelenítése is. A telet általában szalmabáb személyesítette meg, de lehetett csúf öregasszonyt ábrázoló rongybábu is. Ezeket aztán általában elégették, vagy betemették a hóba.

Bálok, táncmulatságok

A karácsonyi időszak elmúltával, a mezőgazdasági munkák megkezdése előtt, a telet záró időszakban sokfelé rendeztek bálakat, táncmulatságokat a falvakban, illetve a nagypolgárság és az arisztokrácia a városokban. Vidéken általában a kocsmá vagy a fonó volt a színtere ezeknek az eseményeknek. A farsangi báloknak mind a paraszti életben, mind pedig a városi nagypolgárság körében komoly hagyományai voltak. Magyarzata ennek, hogy az eladó lányokat, illetve a házasulandó fiatalembereket ezeken az eseményeken vezették be úgymond a társaságba, tehát a párválasztásban, társasági életben volt fontos szerepük. A legtöbb lakodalmat is ebben az időszakban tartották faluhelyen.

Mikor az életfák dőlnek

Sallai Róbert Benedek,
egykori petőfi diák megemlékezése

Hónapról hónapra olvashatom a Túrkeve lap hasábjain hogy mikor kit veszít el városunk. Kis közösség lévén kevesen vannak, akit ne ismernék a távozók közül. Lehet hogy öregedésemmel jár, de az elmúlt időszakban fájdalmasan sokat kellett temetésre járnom, mintha a korábbiaknál több

lenne mostanság vesztesége városunknak. Azért ragadtam most tollat, mert a megemlékezések sorából hiányoltam egyet, habár nyilván lehetlenség mindenkiről megemlékezni az újság hasábjain, de mégis szerettem volna, ha néhány sorsral elbúcsúzunk **NAGY KÁLMÁN** tanár úrtól is.

Nagy Kálmán tanár úr valójában engem soha nem tanított, mégis indokoltan tartottam egy szubjektív megemlékezést készíteni, mert úgy ítélem meg, hogy nagyon sok dolgot köszönhetek neki. A Petőfi Sándor Általános Iskola új épületének 25-ös terem volt munkahelye, ami mellett a 26-os teremben édesanyám dolgozott és üzemeltette az iskolai könyvtárat. Ebből kifolyólag nagyon sokat jártam oda anyukámhoz és sokat találkoztam Tanár Úrral is, aki fanyar humorával, történeteivel rendszeresen ült be egy-egy teára, kávéra délutánonként a könyvtárba.

Anyukám nagyon örült, amikor bátyám osztályfőnöke lett Nagy Kálmán, onnantól kezdve még intenzívebbé vált a találkozásunk. A mai napig barátságokat, jó kapcsolatokat köszönhetek annak a közösségnek, akikkel Tanár Úr összehozott. Persze a legizgalmasabbak a különböző foglalkozásai, szakkörei voltak.

Kisgyermekként őszintén csodáltam az akkor „rökavadász” tevékenységnek nevezett szakkörét, amivel rádió-iránymérői tevékenységre oktató tanulókat. Csodálattal néztem a Petőfi téren zajló „rökakereséseket”, a felsőbb tanulók aktív részvételét, és örömmel hallgattam Tanár Úr műszaki előadásait erről az érdekes sportról. Habár ebben konkrétan nem vettem részt, szinte minden más tevékenységébe bevonzott, mint egy kollégájának gyermekét, s ha talán bátyám nem is örült mindig, hogy én is velük tartok, nagyon sok élményt köszönhetek a Tanár Úr iránymutatásával zajlott tevé-

Víziúttörők a Berettyón

kenységeknek és ennek a pár évvel idősebb közösségnek.

Tudom, hogy a mai korban már elítélendő a szocializmus legtöbb vívmánya, de meg kell valljam, a lellem mélyén a mai napig víziúttörőnek érzem magam. Tanár Úr víziúttörői tevékenysége kapcsán osztályát és több generációt vitt vízitúrákra, kenuzásokra az iskola legendás kenuival, az Indiánnal és a Pitével. A víziúttörői munka hétvégeken is zajlott, amikor a kis Tümler motorral és a „Viharnak” becézett nagyobb, orosz Vihr motorral a Berettyón tettünk kirándulásokat, ami azt hiszem örökre megalapozta szerelmemet a Hortobágy-Berettyóval.

Mind a baráti köröm, mind a bátyám több alkalommal tartott vele nagyobb túrákra is, volt, hogy Zánka környékén vezette a túrkevei víziúttörőket, volt, hogy Körösre, Tiszára. Beavatási szertartásán, az evezővel történő „seggreverésen” személyesen is átestem, s mai napig érzem a gyermeki büszkeséget,

hogy ebbe a nagyobb fiúkból álló közösségbe bekerülhettem. Pár éve bátyámmal és Bacskai Attila barátommal egy visszaemlékező víziúttörő-túrára szerveztünk a Berettyón, ahová hónapokon keresztül készült Nagy Kálmán tanár úr is, de sajnos az utolsó pillanatban egészségi állapotára hivatkozva lemondta. Most sajnálom igazán, hogy már nincs velünk, hogy nem jött össze ez az utolsó közös vízitúra...

A víziúttörőség mellett gyermeki fejjel nagy érdeklődésre tartott számot az MHSZ-szel közösen végzett oktatói munkája, melyek közül szintén egy életre meghatározó élményt adott a légfegyverlövészet. Ma már elképzelhetetlennek tűnik, de akkor természetesnek tűnt, hogy a régi épület mellett céltáblákat állítottunk fel, és úgy ott, benn az iskola udvarában egymás mellett négyen-öten lőttünk célba. A mai napig lelkes célzó vagyok és e területen sem felejttem el oktatói munkáját, amit azt hiszem nagy

lelkességgel és magas szakmai színvonalon végzett.

Ha a titokzatos és rendkívül érdekes szakkörvezetői tevékenységeiről kell beszámolnom, akkor szintén meghatározónak érzem a fotószakkörét. Az iskola régi épületében az emeleti tanári mellett balra egy helyiség sötétkamrának volt kinevezve, ahol az elkészített fényképek előhívása és nagyítása zajlott. Bizony a mai digitális fotós időszakban egyre kevesebben vagyunk, akik a fotózást úgy kezdtük, ahogy Nagy Kálmán tanár úr tanította, és ez az emlékezetes „öreg iskola” szintén örök élettapasztalattal gazdagított. Felnőtt korom egyik első beszerzése a széthulló Afítból egy fotónagyító berendezés volt, és spájzból alakítottam ki sötétkamrát otthonomban. Mai napig előttem van Tanár Úr fotószakkörének vörösen égő lámpája, a sötétítés, a nagyítás mozzanatai. Ő mutatott először „fotópuskát”, s adta kezünkbe, s talán nem véletlen, hogy bátyám is, én is lelkes természetfotósok lettünk.

Mindezek mellett hihetetlenül lekötött mozigépész tevékenysége. Meghatározó filmélményeket szereztem az új épület 25-ös termében zajlott vetítéseivel, ahol hagyományos filmvetítő géppel történelmi, irodalmi magyar filmalkotásokat vetített. Ámulattal néztem, hogy ragasztja a szétszakadt, „mozit tartalmazó” cellulóz csíkokat, és a beavatottak segíthettek neki beindítani, filmet cserélni a masinán. Nagyon büszke volt arra, hogy a Ligetben az egykori pavilonban mozigépészként is ténykedett és a felső tagozatban töltött négy évem alatt folyamatosan ismerkedtünk meg a magyar filmművészet legértékesebb alkotásaival. Mai napig szívesen nézem Várkonyi Zoltán filmjeit, kedvenc íróm, Fekete István, *A Koppányi aga testamentuma* című regényéből készített feldolgozást is ott láttam elsőként.

Teljes tisztelettel a mai pedagógusi társadalom előtt, hiszen minden feltétel megváltozott, sok

tekintetben nehezebb ma pedagógusnak lenni, de akkor is olyan ritka már Nagy Kálmánhoz hasonló pedagógus, mint a fehér holló. A tanórán kívüli foglalkoztatás emlékeim szerint szinte minden napját, délutánját, szombatját kitöltötte, és így lehetett gyermeki életünk érdekes, mozgalmas, és egyáltalán vonzó az iskola. Kirándulások, úttörőtáborok, túrák - mindenütt ott volt szervezői munkájával, minden úttal, ami a természetbe visz. Fáradhatatlanul szervezett, ő volt a táborozók mesterszakácsa, esti történetek Seherzádéja, és a délutáni programok alappillére.

Amennyire emlékszem: az ő keze alatt nem volt „viselkedésproblémás” gyermek, hatékonyan kezelte a problémás diákokat, és ezt az immár el nem múló tisztelet szavával írom. Mégsem övezte félelem, hanem tisztelet volt a legtöbb tanuló részéről felé. Kevés ilyen pedagógus volt, mint Ő, ma meg már szinte alig van, és kezei alatt jó volt gyerekeknek, iskolásnak lenni. Igaz, akkor nem volt Internet, nem volt YouTube, nem voltak okos kütyük. Magam részéről sokszor sajnálom, szegénynek érzem sok tekintetben a mai kor gyermekeit, hogy számukra már nem azt adja (nem adhatja) az iskola, amit nekünk adott. Mert már minden más. Alsóban nagyon kedves, kiváló tanítónénim volt, mégis rang volt felső tagozatosnak lenni, jó volt „petőfisnek lenni”, és a felső tagozat sokszínű programjainak kavalkádjában részt venni.

Nagy Kálmán tanár úr engem nem tanított tanárként, mégis számos területen érzem úgy, hogy meghatározó szereppel bírt életemre, s vannak olyan dolgok, amit örökre neki köszönhetek. Bátyám is nagyon szerette osztályfőnöként, édesanyám is nagyon tisztelte kollégaként, hiszen a magyar nyelv és irodalom és történelem szakterületein kívül is széles látókörű, nagy tudású, bölcs embernek ismerhettük meg, akinek bölcsesége és humorérzéke számunkra is

Az egykori fáradhatatlan tanár kissé megfáradva, bátyámék 35. éves osztálytalálkozásán

személyiségformáló volt. Én anyukámnak, anyukám pedig neki köszönhettem például a Rejtő-könyvek szeretetét is.

Már felnőtt fejjel ismertem meg némileg élettörténetét, amikor megkaptam tőle azt a szociológiai filmet, melyet hosszú időn keresztül készített Mezőhéken, ahol pályája kezdetén dolgozott. Habár tősgyökeres túrkevei tanárember volt, akinek már édesapja is ezt a pályát viselte, csak a mezőhéki kitérő után tért haza a 70-es évek közepén, és dolgozott a túrkevei általános oktatásban magas színvonalon nyugdíjba menetelig.

Bátyám nemrég néhány fotót kapott Nagy Kálmán tanár úr alkotói munkájából, amelyet immár mint városvezető felbecsülhetetlen értékű kortörténeti dokumentumnak tartok. Egyedülállóan széles városképre, városi közéletre kiterjedő dokumentációs munkássága, és olyan kapukat nyit meg a 70-es és 80-as évek Túrkevejéről, amire már sokan nem is emlékeznek.

Csendesen ment el, szerényen, érdemi búcsúztatás nélkül, mint ahogy életében sem hajszolt kitüntetés, elismerést. Mégis biztos vagyok benne, hogy sok-sok petőfi diák szeretettel emlékezik meg róla, mint ahogy szeretettel és tisztelettel írdtak ezen emlékező sorok is.

JÖN, JÖN, JÖN...

A KEVI KALENDÁRIUM HAMAROSAN MEGJELNIK

MOLNÁR MAGDOLNA - FŐSZERKESZTŐ

Bizony régen volt már, hogy Túrkevéen kalendárium jelent meg! Ennek nyilván több oka is van, de úgy vélem, hogy a mai felgyorsult világunkban, a számtalan technikai újítás korában, a sok-sok információ szerzésre alkalmas adó médiumfelület megléte a leginkább meghatározó. No, de melyik médium az, amelyik egy adott közösség életéről ad összefoglalást egy konkrét időszakra?

Mi is a kalendárium? Mit jelent a szó?

A meghatározás szerint a kalendárium egy, az év napjait, évfordulókat, ünnepeket, sok esetben olvasmányokat is tartalmazó évkönyv, melynek elsődleges feladata az idő múlásának jelzése. A szó latin eredetű: a *calare* (kikiáltani) szóból képezték a *calenda* szót, amely a hónapkezdő nap, vagyis az újhold első napjának neve volt.

A kalendáriumok történetének kezdete a 15–16. század fordulójára tehető, ekkor jelentek meg ugyanis az első, teljes évre szóló naptárak. Ezek később számos információval kibővültek: elsősorban a mindennapi élethez kapcsolódó hasznos tanácsokkal, de – a kor szellemiségének megfelelően – a szentek felsorolásával, egyházi ünnepekkel, és asztrológiai jellegű jóslásokkal is. Mára, miután az információs csatornák száma az elmúlt száz évben jelentősen nőtt – rádió, telefon, film, televízió, internet – a kalendáriumok jelentősége csökkent, hiszen azokat az ismereteket, melyek révén korábban oly népszerűek voltak a naptárak, ma már könnyebben, gyorsabban és olcsóbban meg lehet szerezni. Ugyanakkor a kalendárium, mint évfordulónaptár ma sem nélkülözhető, hiszen lexikális jellegű tartalmával hagyományos ismeretanyagot tár olvasói elé.

(forrás: Wikipédia)

Már korábban is szeretnénk volna összeállítani egy kevi kalendáriumot, ami tőlünk, rólunk, nekünk szól. Talán, nem csak nekünk szól, hiszen számos olyan írás is helyet kap lapjainkon, melyek érdeklődésre tarthatnak számot a városunkon kívül élők körében is, amiből megismerhetik kisvárosunkat, természeti értékeit, történetét.

Sajnos a 2019 végén megjelent és jó ideig a hétköznapiakat fenekestül felforgató Covid-19 világjárvány miatt megfeneklett a szándékunk. Most viszont az önök kezébe adjuk hamarosan kalendáriumunkat. Ebben nem csak a 2022-ben történt eseményekről olvashatnak, hanem a városunkban korábban lezajlott – de mindenképpen kiemelkedő, említésre méltó – történéseket is felsoroztatjuk. A pandémia szörnyűségei, számos szeretnünk elvesztésének fájdalma mellett bizony csodás dolgok is születtek, gondoljanak arra a csodára, amit civilek, önkéntesek végeztek a strand apartmanjainak vagy a recski tábor megújítása során. Túrkeve lakosságának önzetlen segítsége, összefogása páratlan! Ez óriási erőt ad!

Magától értetődik, hogy a kalendárium „kötelező” jellegű oldalai – mint pl. a naptár, jeles ünnepek, évfordulók, események – mellett érdekességeket közlünk városunkról, híres emberekről, intézményeinkről stb.

Megtiszteltetés számunkra, hogy ha ön is a kezében tartja nemsoká napvilágra kerülő kiadványunkat, bízzunk benne, örömmel forgatja és számos érdekességet, információt talál benne!

MINDEN SEGÍTSÉG ELKEL

A REMÉNY RABJAI ÁLLATVÉDŐ EGYESÜLET EGY NAPJA

Sajnos nagy számban élnek köztünk felelőtlen állattartók, akik nem gondoskodnak háziállataikról, ha már elmúlt az újdonság varázsa. Kivert, kóbor kutyusok jelzik a probléma súlyosságát. Szerencsére kisvárosunkban is vannak olyan önkéntesek, akik felelősséget vállalnak ezekért az állatokért, hiszen élőlények, akik szeretetre, gondozásra, törődésre szorulnak, mint mi emberek is.

Áldozatos munkájukat nap, mint nap teljes odaadással végzik, s bizony minden segítség jól jön az egyesületnek. Január elején a TVSE Kézilabda szakosztályából látogattak ki telepükre páran, tápadományokat hoztak, segítettek megjavítani egy kennelt és jó pár kutyust megsétáltattak.

A Remény Rabjai Állatvédő Egyesület tagjai ezúton is kifejezik köszönetüket Keresztes Mihálynak és társainak, hogy gondoltak az állatokra! De szép lenne, ha minél többen hasonlóan cselekednének!

SIKERESEN VIZSGÁZTAK TŰZOLTÓINK

Január 11-én sikeres minősítő vizsgát tett a túrkevei önkéntes tűzoltók kilenc tagja. Az ellenőrző előljárók, többek között Matuska Zoltán tű. ezredes, megyei Igazgató, valamint Liskai Zoltán tű. ezredes Kirendeltség vezető is elismerően szólt az állományhoz, és megfelelőnek minősítette gyakorlatukat.

SZEBBÉ VARÁZSOLTÁK A GYERMEKORVOSI RENDELŐT

SMR

Az SMR Hungary Bt. túrkevei telephelye évek óta elkötelezetten vállalja jótékonyági projektek teljesítését a városban és környékén.

2022-ben létrehoztunk egy csapatot, aminek feladata, hogy különféle a vállalati társadalmi felelősségvállalással kapcsolatos ötleteit minél magasabb színvonalon valósítsa meg. A csoport két tagja, Varga Anikó és Máté Ilona kezdeményezése alapján közösségi tereket szeretünk volna felújítani. Kézenfekvőnek tűnt a gyermekorvosi rendelő és védőház kifestése, amely rendkívül látogatott, és értelem szerűen fontos szerepet játszik a város életében.

A lelkes csapat pedig újabb és újabb lehetőségeket vizsgált meg azzal kapcsolatban, hogy miként lehetne a kisgyermek számára vidámabb környezetet kialakítani. A cél az volt, hogy a fehér falak helyett színes és figurákkal tarkított, időtálló felületet hozzanak létre. A festéshez szükséges kellékeket, illetve alapanyagokat beszerezték, majd az évek során kialakult kisebb-nagyobb hibákat a falakon kijavították. Ezt követően a közel 40 fő munkavállaló 5 alkalommal késő estig dolgozva újjá varázsolta a rendelőt.

Micimackóval, Tigrissel, Hófehérkével és sok más mese karakterrel díszítették a védőnői és a gyermekorvosi várót, valamint a fertőző betegek számára elkülönített helyet is. A mesefigurák függönyökért külön köszönetünket szeretnénk kifejezni Bojtok Zsoltnak és párjának, akik ezzel a felajánlással is hozzájárultak a barátságosabb környezet megteremtéséhez.

Bízunk benne, hogy ezzel a projektünkkel nagyban tudunk segíteni abban, hogy egy szebb, otthonosabb légkörben tudjanak a kis betegek várakozni, és a doktorné, asszisztensek és a védőnők dolgozni.

Hálásan köszönjük kollégáinknak a rengeteg ráfordított energiát:

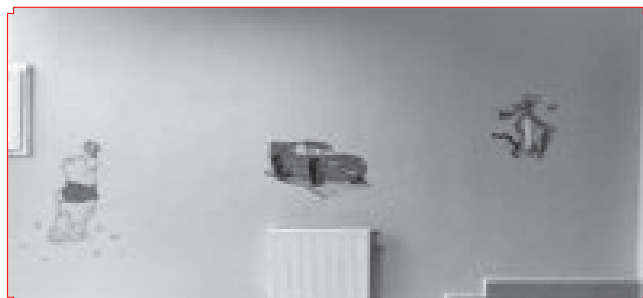
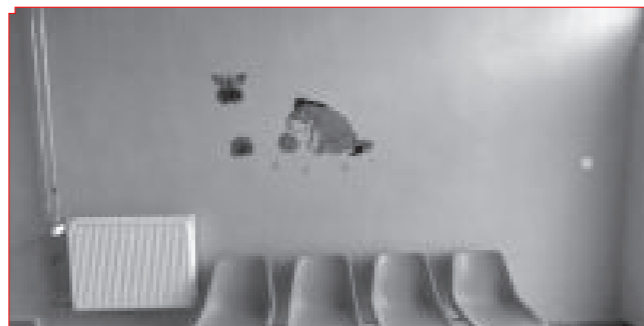
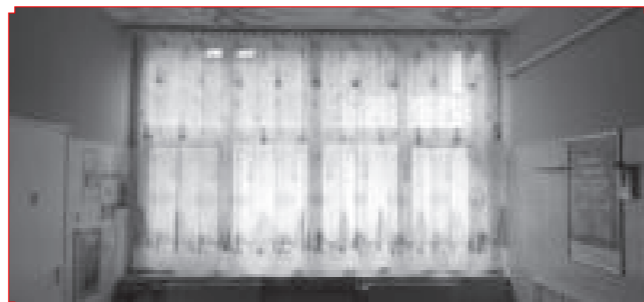
Tóth Andrea, Balogh Marietta, Gyenge Boglárka, Kissné Csízi Mónika, Kocsisné Takács Mária, Kovács Ildikó, Balogh Adrien, Máté Ilona, Göllész Viktória, Boldogné Kiss Anett, Simon Attila, Domány Imre, Bana Anna Krisztina, Balogh Judit, Móri Andrea, Ratkai Kornél, Gábris Tünde, Bojtok Zsolt, Mester Tibor, Herczegh Anikó, Borsi-Varga Anikó, Sajtos Katalin, Gaál Péterné, Szabóné Sárkány Mária, Csáki Nóra, Simon Kálmán, Nagy Zoltánné, Oláh Tiborné, Lövei Tibor, Dományné Tóth Klára, Irházi Erika, Kromperger-Cinege Éva, Kurgyis Tiborné, Tóth Edit, Baranyai Lajos, Urbán-Szabó Martina

Néhány fénykép a rendelőről

Előtte:

Utána:

„Böllérek Tofiért” találkozó

2023. február 18-án rendezik meg a Ligetben a hagyományos böllértalálkozót, mely egy szomorú aktualitást is magán visel, hiszen a rendkívül fiatalon eltávozott Tofi, alias Tóth Tibor emlékére ajánlják a szervezők.

Január első felében jelentették be a szervezők a jó hírt, hogy a nehézségek ellenére 2023-ban is megrendezik a hagyományörző Böllértalálkozót. Az előző éveket a lezárások ellehetetlenítették, idén pedig a mindenkit érintő drágulás hozta nehéz döntési helyzetbe a szervezőket. Végül úgy döntöttek, hogy az előzőekhez képest lényegesen szerényebb, de hangulatában és tradícióiban is a kezdeteket idéző Nemzetközi Böllértalálkozót szerveznek 2023 február 18-án a Ligetben, a régebbi nevén ismert túrkevei piactéren. Ha már korábban akár csapatként, akár nézőként részt vett valaki, akkor tudhatja, hogy egy igazi autentikus alföldi disznótorban találhatja magát az ember!

Tóth Lajos, a Böllértalálkozó házigazdája úgy fogalmazott, hogy „Retró buli lesz”, olyan mint 17 évvel ezelőtt az első találkozó alkalmával. Akkor is csak a böllérek, a különféle kézműves árusok, finom ételek, és az érdeklődők, nézők voltak jelen. Idén sztárfellépők nélkül, de nagy szeretettel és egy hagyományosan jó disznótoros hangulattal várják az érdeklődőket. Természetesen nem maradhat el egy jó disznótoros hangulatban a néptáncosok forgataga, a nótaszó sem, mindemellett egész nap élő zene biztosítja a hangulatot.

S, hogy mitől tradicionális, hagyományörző a Kevi Böllértalálkozó?

A disznótor, disznóvágás vagy disznóölés a háznál nevelt sertés hagyományos levágása, a hús feldolgozása, és az ezt követő hagyományos disznótoros hurka, kolbász, töltött káposzta fogásokból rendezett vacsora. Hazánkban rendszerint télen, a hideg

napokban a parasztháztartások egyik legnépszerűbb tradíciója, amely manapság a városi emberek számára népszerű turisztikai és hagyományörző élménnyé vált.

A magyar falusi népszokások közül a legtöbb embert megmozgató egyik közösségi esemény volt. A legtöbb helyen a disznóvágás előtt áldomást ittak a munkában résztvevők. Ez általában a pálinka volt. Nincs ez másképp most sem! A tényleges munka a sertés leszúrásával kezdődik, ez a művelet közösségi tevékenység, melyben a böllér a főszereplő, aki a disznóólló késsel leszúrja a disznót, a segédkezők pedig a sivalkodó állat lefogásában működnek közre. A gyerekeknek ilyenkor a disznó farkát kell szorítani. Az állat vérének a lábokban vagy zománcos vajlingban fogták föl, és sok helyütt a disznótoros hagymás vért reggeli készítéséhez rögtön el is vitték.

A feldolgozás minden fázisát bemutató böllértalálkozó alkalmat teremt barátságok kötésére, jó szórakozásra, s természetesen a hagyományos ízek kóstolására.

Látogassanak el önök is e hagyományos találkozóra!

Rangos elismerés a strandunknak

A Túrkeve Termál- és Élményfürdő Szálló, Apartman és Kemping büszkén jelentette be, hogy Családbarát Szolgáltató Hely tanúsító védjegy tulajdonosa lettek.

A cím elnyeréséhez szívből gratulálunk!

Aranylakodalom van a mi utcánkban

50 éve...

„Mi nem hirdetjük fennen, hangos szóval,
Csak te, csak én, örökké s holtomiglan,
Mi megpróbálunk csendben boldogok lenni,
Lelkünk mélyén őszintén, igazán szeretni.”

Stendhal

Szívből gratulálunk az 50. házassági évforduló alkalmából a Tóth házaspárnak!

és most.

LAPZÁRTA:

2023. február 23.

ELÉRHETŐSÉGEINK:

E-mail: turkevetelevizio@gmail.com

Facebook: Túrkeve Televízió

E-mail: ujsagturkeve@gmail.com

Facebook: Túrkeve Újság

fizetett hirdetés

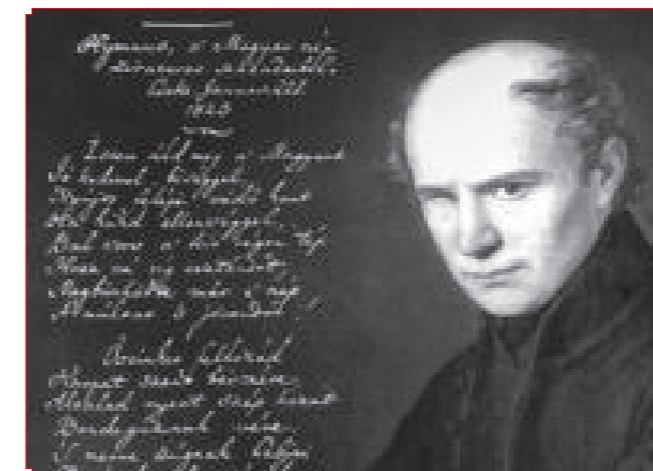
**Életjáradéki szerződés
Fiatal diplomás házaspár
életjáradéki szerződést
kötne
idős hölgygel vagy úrral.
Telefon: 06-30/965-0495**

A HIMNUSZ TÖRTÉNETE

200 ÉVES A MAGYAR HIMNUSZ

1989 óta január 22-én ünnepeljük a magyar kultúra napját, annak emlékére, hogy Kölcsey Ferenc 1823-ban - a kézirat tanúsága szerint - e napon fejezte be a Hymnus megírását.

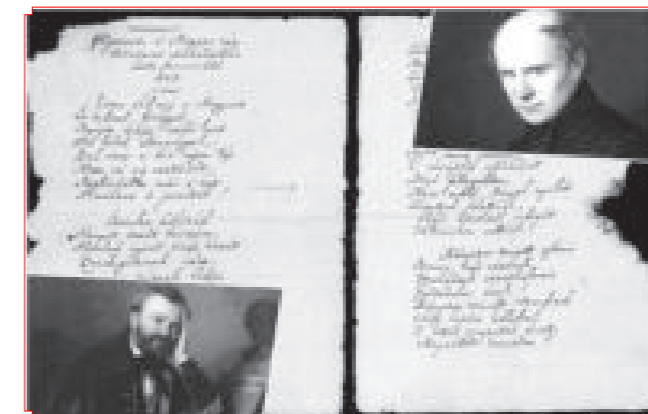
A magyarságnak a 19. századig nem volt nemzeti himnusza. Az 1815-től Szatmárcsekén élő Kölcsey Ferenc a bécsi udvar alkotmánytipró intézkedéseinek fokozódása idején, 1823 januárjában írta meg hazafias költészetének legnagyobb remekét, a Hymnust. A költemény először 1829-ben Kisfaludy Károly Aurorájában jelent meg, a kéziratot még szereplő „a Magyar nép zivataros századaiból” alcím nélkül, 1832-ben, Kölcsey munkáinak első kötetében már a szerző által adott alcímmel látott napvilágot.

Megzenésítésére 1844-ben írtak ki pályázatot, amelyet Erkel Ferenc, a Nemzeti Színház karmestere nyert meg. Pályaművét 1844. július 2-án mutatták be a pesti Nemzeti Színházban a zeneszerző vezényletével. Szélesebb nyilvánosság előtt 1844. augusztus 10-én énekelték először, az Óbudai Hajógyárban a Széchenyi gőzös vízre bocsátásakor. Az 1840-es évek végén ünnepi alkalmakkor még felváltva, vagy együtt énekelték a Hymnust és a Szózatot, addig az ötvenes években a Hymnus lett a nemzeti érzelmeket jobban kifejező népének.

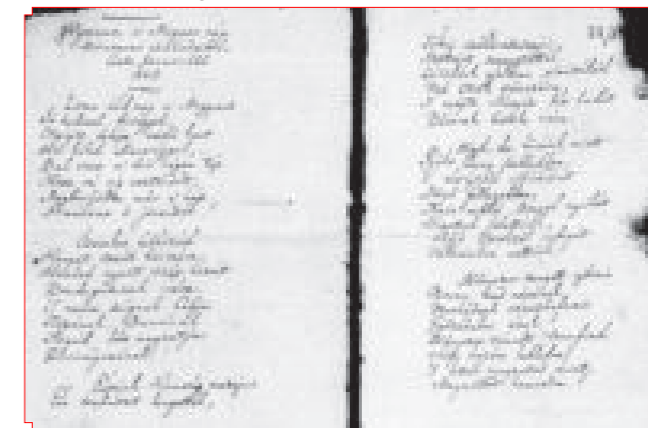
A Himnuszt hivatalosan csak az 1949-es alkotmányt alapjaiban módosító 1989. évi XXXI. törvény 36. paragrafusa iktatta nemzeti jelképeink sorába, s a XIV. fejezet, 75. paragrafusaként emelte be az alkotmányba. A 2012. január 1-jén hatályba lépett alaptörvény alapvetésének I. cikke kimondja: „Magyarország himnusza Kölcsey Ferenc Himnuszcímű költeménye Erkel Ferenc zenéjével.”

A magyar kultúra napjáról való megemlékezés gondolatát ifjabb Fasang Árpád zongoraművész vetette föl 1985-ben, majd több népfronttanácskozáson is felhívta a figyelmet egy ilyen ünnep megtartásának fontosságára. „Ez a nap annak tudatosítására is alkalmas, hogy az ezeréves örökségből meríthetünk, és van mire büszkének lennünk, hiszen ez a nemzet sokat adott Európa, a világ kultúrájának. Ez az örökség tartást ad, ezzel gazdálkodni lehet, valamint segíthet a mai gondok megoldásában is” - mondta. A nap

megünneplésére a Hazafias Népfrent Országos Tanácsa 1988. december végi ülésén tett felhívást, s 1989 januárjában a HNF szervezte meg először az évfordulós rendezvényeket. Az ünnep alkalmából azóta a magyarság idehaza, a határokon túl és szerte a világban megemlékezik a magyar kulturális értékekről. Kiállításokat és koncerteket rendeznek, könyvbemutatókat, irodalmi esteket és színházi előadásokat tartanak. E naphoz kapcsolódva adják át a magyar kultúrával, továbbá - 1993 óta - az oktatással, pedagógiai munkával kapcsolatos szakmai elismeréseket is. Többek között ekkor adják át a Márai Sándor-díjat, a Csokonai Vitéz Mihály Alkotói Díjat és a Bessenyei Ferenc Művészeti Díjat, valamint a közművelődés minőségfejlesztéséért járó Minősített Közművelődési Intézmény Címet és a Közművelődési Minőség Díjat, a legjobb szolgáltatást nyújtó könyvtáraknak a Minősített Könyvtár Címet, Kolozsvárott pedig az Erdélyi Magyar Kortárs Kultúráért Díjat. Szatmárcsekén megkoszorúzzák Kölcsey Ferenc sírját és átadják a Kölcsey Ferenc-emlékplakettet. A Kölcsey Társaság által 1995-ben alapított elismeréssel azokat a művészeket jutalmazza, akik életművükkel és tevékenységükkel nagyban hozzájárultak a hazai és az egyetemes kultúra gazdagításához.

Kölcsey Ferenc a verseit külön lapokra írta, és kéziratcsomagokban gyűjtötte. A Hymnust tartalmazó kéziratcsomag az 1830-as évek végén eltűnt, és több mint száz éves lappangás után, 1946-ban került az Országos Széchényi Könyvtár birtokába. A Hymnus két lapon található, tintamarás miatt megsérült.

A Himnusz irodalomelméleti háttere

Kölcsey versének sokatmondó alcíme van: A magyar nép zivataros századaiból. A Himnusz költője, mint versének alcíme, de formája is tanúsítja: teljes tudatossággal kapcsolódott a 16. századi magyar lírának az előbbieken jellemzett hagyományához: műve vallásos hitből fakadó könyörgés, melyben a bibliai nép helyére a magyar nép került, magyar bűn és magyar panasz, az isteni könyörületbe vetett hitnek magyar szava.

Kölcsey bölcs tudatossággal a múltba helyezi látomásának történelmi színpadát. Korának magyar olvasója tudta: bárhol-bármikor „játszódik” is valamely történelmi mű, az mindenhol őt illeti, itt és most. Említette bár Kölcsey a rabló mongolt, a töröktől vett rabigát, a magyart pusztító magyart, olvasója számára nem volt kétséges, hogy miféle rablót, milyen rabigát kell még a leírathoz hozzágondolnia.

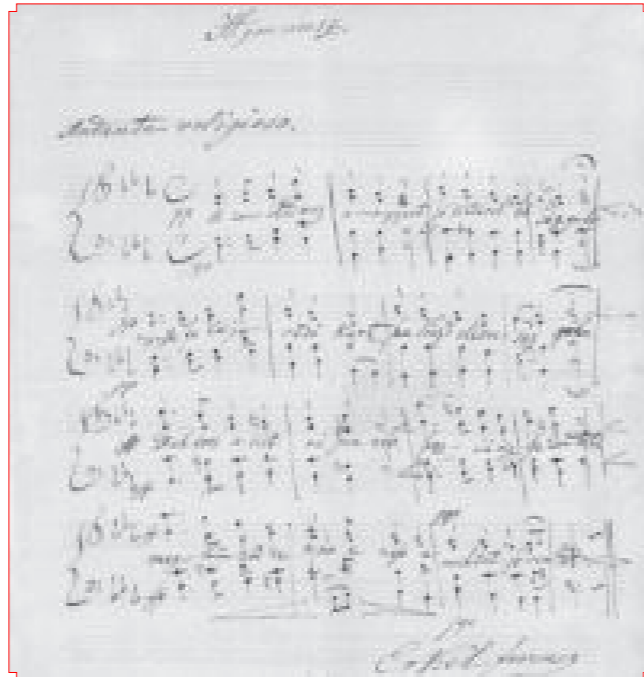
A magyar történelemnek ez a Kölcsey által etikailag értelmezett képe régi hagyományon alapul: a reformáció prédikátorai, majd a katolikus Zrínyi Miklós vallották, hogy a török megszállás, az ország pusztulása a magyarság vallási és erkölcsi romlásának következménye. Másféle hagyomány is érvényesül Kölcsey Himnuszának mondanivalójában, hiszen a kezdő és záró szakasz egyik ríme: „tép – nép”, Rákóczi nótájának emlékezetes rímével azonos. Ahogy a költemény mondanivalója archaikus, versformája is régies. De ismerősen cseng minden magyar fülében.

A Himnusz zenetörténeti és zeneelméleti háttere

Ahhoz persze, hogy Kölcsey költeménye, a szó teljes értelmében néphimnusz legyen, az kellett, hogy a versorokot szárnyára vegye a muzsika. Ehhez csaknem annyi idő pergett le a 19. század homokóráján, mint a századkezdettől a vers megírásáig: huszonkét esztendő. Akkor viszont – 1844-ben – nem kevesebb, mint tizenhárom megzenésítés született Kölcsey Himnuszának. Tizenkét kísérlet és egy remekmű: Erkel Ferenc kompozíciója.

1844 márciusában ugyanis Bartay Endre (1799-1854) zeneszerző, zenetanár, népdalkiadó, tankönyvíró, a Nemzeti Színház igazgatója – aki egyike volt a reformkori magyar művelődés maradandó hatású mindeneseinek – pályázatot tett közzé Kölcsey Ferenc versének megzenésítésére. A Regélő Pesti Divatlap 1844. március 3-ai számában többek között ezt olvashatjuk: „...Miként taval, ugy ez idén is meggyőződése az, hogy a nemzeti színház` köréhez tartozik, költőink` jelesebb lyrai költeményeinek becsét mi-

nél inkább emelni, terjedését és életbe jutását a` nemzetben elősegíteni, `s ezt leginkább elérhetőnek véli, ha az ilyen költemények ének- és zenére tételnek, `s ezt évenként tenni szándékozván, ez évben ismét 20 arany pálya díjt tűz ki a` legjobb népmelodiáért – KÖLCSEY FERENC KOSZORÚS KÖLTŐNK HYMNUSÁRA` ének és zenekarra téve.”

A beküldési határidő 1844. május 1-je volt.

A Regélő Pesti Divatlap 1844. május 12-ei számában – május 5-ei keltezéssel – Szigligeti Ede, a Nemzeti Színház titkára közölte, hogy a Himnusz-pályázatra tizenhárom pályamunka érkezett, s megadta a névtelen pályaművek jellegét. A bírálóbizottság 1844. június 15-én hozta meg döntését, mely szerint Erkel Ferenc nyerte meg a pályázatot. Ezen a napon vált tehát Erkel kompozíciója – egyhangú döntéssel – a magyar himnusszá. Ilyen értelemben ezt a napot tekinthetjük a Himnusz születésnapjának.

A Himnusz 1844. július 2-ai színházi bemutatója után megindult a népszerűség útján. 1844. augusztus 10-én, az óbudai hajógyárban, nevezetes hajókeresztelőre került sor: a Széchenyi-gőzösére. „Széchenyi az első magyar – mióta a világ fönnáll – kinek nevét osztrák-magyar hajó viseli.” – jegyzi meg meg a Honderü című lap. A „Széchenyi Ünnepe” című cikk tanúsága szerint a színházon kívül, társadalmi ünnepségen, itt és ekkor hangzott fel először a Himnusz: „Végre ütött az óra s erőtlen diapazonokban kezd zengeni ama fölséges néphymnus, melyet Kölcseynek és Erkelünk` egyesült lantjaik teremtének. Szent lelkesedés rezgő át a hallgatóságot az erősmellű férfi és csengő hangú énekesnők` minden szavára, melly erélyezve az érczhangszerek` teljes harmóniája által, valóságos NEMZETI hymnusszá magasult.”

Két hónap sem telik el a bemutató óta, s a Himnusz – szembeállítva a császárhimnusszal – a nemzeti függetlenség és önállóság jelképeként jelenik meg máris a hazai sajtóban. Most először, de nem utoljára. 1844 őszén már több méltató cikk jelent meg a Himnuszról, amelyek elősegítették nemzeti imánk országos terjesztését.

33 érdekesség Petőfi Sándorról

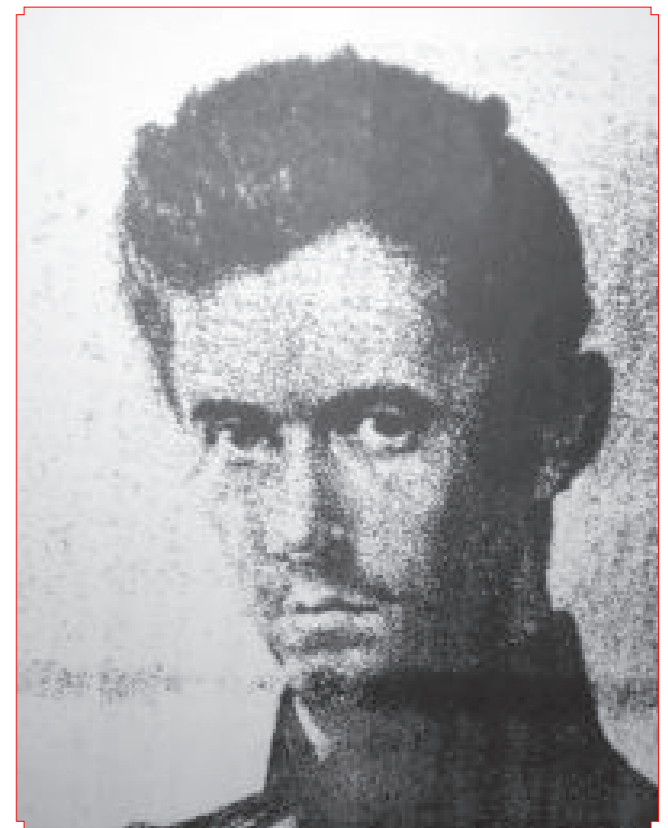
200 ÉVE SZÜLETETT A NAGY MAGYAR KÖLTŐ

Petőfi Sándor élete

- ♦ Petőfi Sándor rövid élete elképesztő részletességgel dokumentált. A naplójának és rendkívüli népszerűségének köszönhetően szinte napra pontosan ismerjük, hogy mikor merre járt, mit csinált és kivel találkozott.
- ♦ Költői karrierjét 18 éves korától számítjuk, ekkortól már újságokban is megjelentek művei. Nyolc év alatt mintegy ezer verset költött, ebből körülbelül 850 maradt fenn az utókor számára. Ez évente átlagosan 125 vers megírását jelenti.

Petőfi példás családja

- ♦ Apai ágon nemesi családból származott, de ez nem illett a nép fia imidzsbe, ezért Petőfi nem is nagyon hangoztatta.
- ♦ Petőfi Sándor születési helye körül is majd hetvenéves vita alakult ki a kutatók között. Az sem segített, hogy a költő a saját okmányokban is gyakran cserélgette ezt az adatot és előfordult, hogy a születési évét is megváltoztatta, ha az előnyösebb színben tüntette fel.
- ♦ Az irodalomtörténészek végül Kiskőrösben állapodtak meg elsősorban azért, mert itt anyakönyvezték a költőt.
- ♦ Petrovics István, a költő édesapja nagyon ügyes vállalkozó volt, több helyen üzemeltetett kocsmát és mézszárszékot, és különböző ingatlanokkal is kereskedett. A viszonylagos jólétben Petőfinek boldog és gondtalan gyerekkor adatott meg.
- ♦ A költő már ötéves korától iskolába járt. Összesen kilenc különböző intézményben tanult, általában igen jó eredménnyel. Aztán 18 évesen megunta a dolgot és elment inkább színésznek.
- ♦ A sárszentlőrinci evangélikus algimnáziumban ismerkedett meg Sass Istvánnal, aki egész életében jó barátja maradt. A későbbi orvos vendégségében írta meg például a Négyökrös szekér c. versét is. Sass István a szabadságharc alatt az esztergomi országos kórház igazgatója lett, ott volt a világségi fegyverletételnél és a későbbiekben számos újságcikket írt barátja kalandos életéről.
- ♦ Az iskolák befejeztével Petőfi mindenképpen színésznek szeretett volna állni, azonban furcsa hangja miatt

sosem ért el túl nagy sikereket. A következő évek gyalogos vándorlással és rengeteg nélkülözéssel teltek. A költő egyszer még katonának is beállt, csak hogy ne haljon éhen, azonban néhány hónap múlva gyakori betegségei miatt leszerelték.

- ♦ A Borozó c. Verse jelent meg először nyomtatásban.
- ♦ A második nyomtatásban megjelent verse (Hazámban) már Vörösmarty figyelmét is felkeltette. De mivel semmit nem mondott neki a Petőfi név, azt gondolta, hogy valamelyik ismert, idősebb költő álneve lehet. Ez volt az első vers, amit a költő Petőfi Sándor néven írt alá.
- ♦ Arany János szerint Barabás Miklós könyve alapján hasonlít Petőfi Sándor a legjobban saját magára.
- ♦ Petőfi Sándor egészen 1844-ig rengeteget nélkülözött, nyomorban és betegségben élt, alkalmi munkákból és színészkedésből tartotta fenn magát. De még ilyen körülmények között is fejlesztette a német és francia nyelvtudását, sőt olaszul is igyekezett megtanulni.
- ♦ A költő nagy Shakespeare rajongó volt.
- ♦ Petőfi Sándor a költészet mellett a kapcsolatépítésben volt hihetetlenül sikeres. Kiterjedt és befolyásos baráti köre többször megmentette az éhhaláltól, és támogatói a legnagyobb nélkülözésből is újra és újra kisegítették.
- ♦ Jó példa elragadó személyiségére, hogy amikor a debreceni nélkülözést megunva 1844 februárjában gyalog indult Budapestre, Egerben a neki szállást adó papokat annyira lenyűgözte verseivel, hogy nem csak pénzt, de szekert is kerítettek az utazásához.

- ♦ Pesten személyesen is felkereste Vörösmartyt és Bajza Józsefet, hogy őszinte véleményüket kérje költeményeiről. Pönögei Kis Pál néven mutatkozott be, hogy igazat mondjanak neki, majd a dicséretet után hamar felfedte, ki is ő valójában.
- ♦ Nyomorból az országos hírnév felé
- ♦ Végül a nyomortól is a nagy Vörösmarty Mihály mentette meg kedvenc költőnk. Végül elkeseredésében ugyanis Petőfi egyszerűen besétált az általa Magyarországot egyik legnagyobb emberének tartott Vörösmartyhoz, hogy ugyan valahogy segítsen már neki. És így is lett. Vörösmarty kapcsolatain keresztül kiadták a verseit és innentől kezdve Petőfinak sem voltak többé anyagi gondjai. A Pesti Divatlap szerkesztője lett.
- ♦ Ekkor már elég pénze volt ahhoz is, hogy kávéházba járjon. És ez az apróság a magyar történelmet is megváltoztatta.
- ♦ Petőfi balkezes volt, de mindkét kezével egyaránt jól tudott írni.
- ♦ Kevésbé ismert, de Petőfi elég sokat sportolt: jól vívott és remek evezős is volt – szerencsére – mert egy kirándulás alkalmával régi ismerőse, Szűcs János rektor beesett a Dunába. Csak Petőfi lélekjelenlétének és ügyességének köszönhető, hogy a férfi túlélte a balesetet.
- ♦ 1844. október 12-én, a Szökött katona című népszínműben lépett fel utoljára színházban. Szerepe szerint ezt kellett volna mondania: „Julcsa kisasszony a menyasszony?” ehelyett véletlenül ezt sikerült mondania: „Julcsa kisasszony a vőlegény?” Hogy oldja a feszültséget így folytatta: „Gergely úrfi a menyasszony?” Ez volt Petőfi Sándor utolsó megmozdulása színészként.

Petőfi, a lángelkű költő

- ♦ Kedvenc nemzeti költőnk nem sokáig gyötörte magát a művei formába öntésével. A János vitézt például hat nap és hat éjszaka alatt írta.
- ♦ Zöld Marci c. népszínművét – amit egyébként szintén egy hét alatt írt – nem fogadta el a színházi bíráló bizottság, ezért aztán Petőfi elégette az egészet.
- ♦ Petőfi tényleg nagyon szerelmes volt Szendrey Júliába, azonban udvarlása alatt véletlenül mégis majdnem elvett egy debreceni színésznőt, Prielle Kornéliát. A hirtelen felindulásból kötendő házasságot csak a lelkész akadályozta meg, akit egyáltalán nem hatott meg a költő lelkesedése. Szerencsére Szendrey Júlia egészen megértően viszonyult a történetekhez, így a

lángelkű költő viszonylag hamar kimagyarázta magát és ismét szent volt a béke.

- ♦ Petőfi Sándor népszerűsége egyáltalán nem volt töretlen. A Pesti Divatlap konkuráló újságokban rengetegen bírálták, sőt gúnyolták őt az egyszerű stílusa miatt.
- ♦ Bár a forradalomnak valóban Petőfi Sándor volt az arca, a frissen megalakult első felelős magyar kormány ténykedése már egyáltalán nem tetszett neki. Petőfi nem kedvelte a királyságot, az ország jövőjét a köztársaságban látta – ez a gondolat azonban abban az időben még túl radikálisnak számított. A politikai karrierjének így aztán elég hamar vége is szakadt.
- ♦ Igaz, hogy a seregben Bem József a fiaként szerette Petőfit, de Klapka György például zabolázatlan természete miatt kifejezetten nem kedvelte. Klapka és Petőfi minden találkozásukkor összevesztek, a tábornok egyszer még házi őrizetbe is záratta a költőt, és az is előfordult, hogy Görgey Artúrnak kellett közbenjárni, hogy Petőfit megmentse a komolyabb következményektől.
- ♦ A költő imádta a feltűnést. Abban a korban, amikor a férfiak frakkot és kalapot hordtak, ő ragaszkodott a zsinóros atillához és a kucsmához. Gyakran hordott fokost a kezében és a korabeli beszámolók szerint nem a járdán, hanem az út közepén közlekedett.
- ♦ Petőfi igen hiú is volt, vagy csak remekül érezte a személyes brandépítés fontosságát – ahogy ma mondanánk. Gyűlölte például a fényképeket, mert azokon nehezen lehetett utólagosan módosítani. Sokkal jobban kedvelte, ha rajzok és festmények készültek róla, amiket kedvére alakíthatott.
- ♦ Arany János Petőfi Duna-parti bronzszobrának avatóünnepségén kapott tüdőgyulladást, és ebbe is halt bele 1882-ben. Friedrich Nietzsche német filozófus fiatalon több Petőfi-verset is megzenésített.
- ♦ Szófiában, az Iván Sisman utcában egy iskola falát díszíti a Szabadság, szerelem! című Petőfi vers magyar és bolgár nyelven, de Kínában is van két szobra, még hozzá Pekingben és Sanghajban.

PETŐFI 200

„Ha majd a bőség kosarából
Mindenki egyaránt vehet...”

Petőfi Sándor

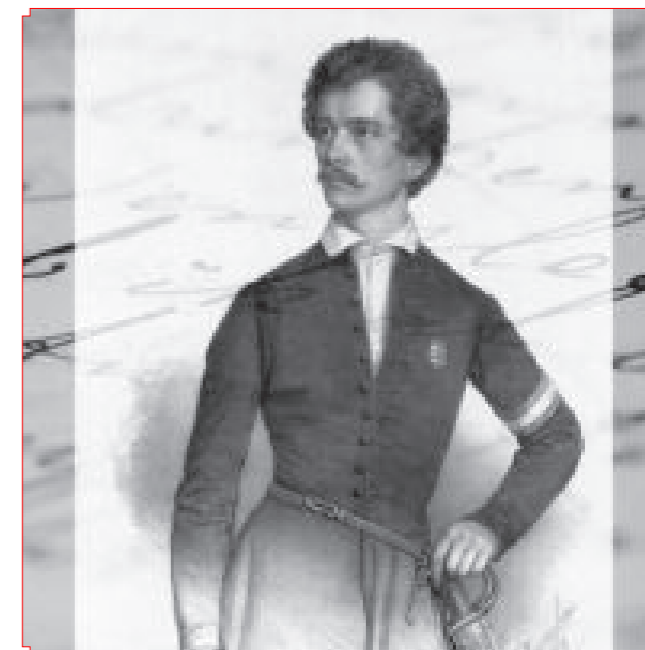
DR. SZABÓ ZOLTÁN - KURATÓRIUMI ELNÖK

A Túrkevéért Alapítvány kuratóriuma szeretettel várja Önöket 2023. március 14-én 17.30 órakor kezdődő faklyás felvonulásra. Felkeressük városunk 1848-49-es forradalomhoz és szabadságharchoz köthető emlékhelyeit.

Útvonal:

- Indulás március 14-én 17.30-kor a Kossuth u. 33. sz. alatti iskolától (volt Leányiskola)
- Petőfi emlékhely (a katolikus templom mögött)
- Széchenyi-plakett (a postánál)
- Petőfi és Arany szobrocscsa a bölcsőde falán (Széchenyi utca)
- Vörösmarty-plakett (a zeneiskola udvarán)
- Egressy-plakett (a zeneiskola utcai falán)
- Táncsics-szobor (a Petőfi iskola előtt)
- Petőfi-szobor (a Petőfi iskola régi épületének emeletén)
- 48-as park (Keletújvároson)

Bízunk abban, hogy Petőfi-emlékvi rendezvényünket a Petőfi Sándor utca és a Petőfi tér lakói is megtisztelik jelenlétükkel.

KÖNYVAJÁNLÓ

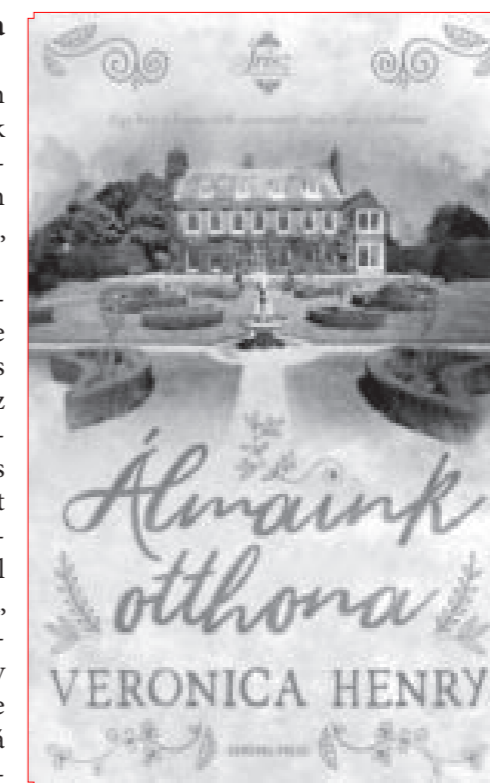

KOKOVAY ZSUZSANNA

Veronica Henry: Álmaink otthona General Press, Budapest, 2018

Nagy meglepetést okozott nekem ez a könyv. Ahhoz képest, hogy csak a borítója hangulata hívta fel rá a figyelmemet, miközben fogalmam sem volt semmiről vele kapcsolatban, meglehetősen sokat adott nekem.

A messzemenőig szeretnivaló szereplők és a csodálatos környék, illetve az abban található otthon, a Hunter's Moon olyan hamar megkedvelteti az olvasóval a regényt, mialatt egyet pislog. Velem mindenesetre ez történt, és biztosan nem vagyok egyedül, ha azt mondom: ez a könyv végtelenül aranyos és olvasmányos, szép leírásokkal bájos helyekről, kellemes nyelvezettel, ügyesen megírt karakterekkel. Ügyesen megírtak, mert nemcsak hogy könnyű őket hamar megszeretni, de még sincsenek túlírva vagy pátoz alá vonva. A cselekmény felkelti az ér-

deklódást, és nem kellett sokat olvasnom belőle, míg azt vettem észre, hogy izgulok, és várom, hogy újra a kezembe vehessem a könyvet. Jó a történet is, ötletes a két párhuzamos idősík, mert nagyon beleillik a regénybe, és bár a vége kiszámítható, azért beleülteti az olvasóba a boldog megnyugvást, hogy a végén minden elrendeződik. Az egyetlen dolog, amit negatívumként meg tudnék említeni a könyvről, az az, hogy néha túl szépnek, túl jónak érzetem a szereplőket és magát a történetet (nem beszélve a Hunter's Moonról, de hát a ház és a birtok varázsa az egész regény lényege).

Milyen egyszerű, és mégis milyen örömteli olvasmány volt ez! Remek könyv, amire napokkal később is mosolyogva gondolok vissza.

Egy gazdag hagyaték nyomában

Szél Júlia családja

DR. HABIL. ÖRSI JULIANNÁ - TÁRSADALOMKUTATÓ

Minden új év kezdete az újrakezdés lehetősége. Számomra is felcsillan egy váratlan lehetőség. Közel fél évszázada, hogy először találkoztam a Magyar Rádió közkeletű riporterével, Szél Juliával. A magyar vidék, az egyszerű emberek képviselője, szószólója volt ő. Kedves, ízes, alföldi tájszólású lelkes közvetítő hangja ma is a fülemben cseng. Az idősebb korosztály bizonyára emlékszik még rá, de jó lenne, ha a fiatalabbak is megismernék, hogy milyen jó szolgálatot tett a rádió és annak közvetítője a magyar kultúra értékeinek, az alkotó ember felfedezésének, megismertetésének népszerűsítésében.

Egyetemista koromban a karcagi múzeum önkénteseként azt a feladatot kaptam, hogy mutassam meg az országszerte ismert rádió-riporternek a Zádor-hidat, amelynek kisöccse a Hortobágyi Kilencyukú hídj. Majd 1978-ban a néprajzosok és szociológusok közt nagy sikert aratott Damjanich utca lakóiról írt írásom hozta ismét Karcagra a riportert. Több házba bekopogtunk, ahol örömmel fogadtak bennünket. Megtisztelve érezték magukat, hogy ilyen neves ember látogatta meg őket. Túrkevére kerülésem után sem szakadt meg a kapcsolatunk. Szinte minden könyvemről híradással volt. Jóleső érzés most a kezembe venni a Földközben vagy a 48-as katonákról szóló könyvem mellett a híradást is. Minden esetben megszólaltatta a szereplőket vagy az emléküket őrzőket. A babakiállításra is eljött, amelyhez az anyagot adó gyerekeket szólaltattam meg a kiállítás kapcsán. 2000-ben a Finta Múzeum új állandó kiállításának megnyitójáról is tudósított. Ugyancsak ott volt a Finta Múzeumban a tanyasi tanítók részvételével

telével megtartott rendezvényen is. Ugyancsak ő adta az első híradást 1985-ben a Bácskába 1785-86-ban kitelepült nagykunsági családok utódairól. A korabeli politika e hír hallatán megnehezítette a kései utódok közös ünnepsését 1986-ban. Szabó Lajos országgyűlési képviselő kezdeményezésére aztán a rendszerváltás után sorra jöttek létre az együttműködési szerződések a két tájegység települései között, amelyek ma is működnek. Az 1995-ben megvalósult redempciós projekt eseményeit is figyelemmel kísérte, sőt a központi rendezvényeken ott volt Túrkevéren, Kiskunhalason, Jászberényben, Karcagon. A jászkun hagyományörzés jelentőségét és máig tartó hatását elismerte. Az évek során riportkészítés, anyaggyűjtés céljából együtt mentünk a Bácskába, a Fekete-Körös-völgyébe és Kárpátaljára. Az évtizedek során kapcsolatunk töretlen maradt.

2022 nyarán egy váratlan telefonhívás csillantotta meg előttem a reményt, amely arra készítetett, hogy új tervek szőjek, új célt tűzzek ki magam elé. Miután Szél Juliát 2020-ban Hajdúszoboszlón elkísértük az utolsó útjára, most az általa sokat emlegetett Putyu testvére hívott fel, hogy érdekel-e Szél Júlia hagyatéka. Sok hangtekerccs maradt utána. Felcsillan előttem a kíváncsiság és a remény. Néhány riportútra én is elkísértem annak idején a Nagykunságon. Élvezettel hallgattam a riportok készítését, ismertem meg a riportalanyait, akik megannyi tervvel, tettel emelkedtek ki a közösségükből. Volt közöttük háborút megjárt, megtört ember, parasztcsaládból feltörő első generációs értelmiségi, jóvágású tanyasi tanító, elismerésre vágyó újtó, a közösség-szolgáló pap, hagyományörző, lelkes néprajzkutató, muzeológus, gyűjtő, hogy csak néhányjukat említsem. Mindezt felidézni bizonyára mások számára is hasznos lehet.

2023 januárjában megérkezett hozzám húsz kisebb-nagyobb dobozban a temérdek magnótekerccs, amelynek listázásába azonnal bele is kezdtem. Aki a munka közben lepott meg, nem is állhatta meg szó nélkül: Ennek a feldolgozása a hátra levő éveid nagy részét kiteszi. Igen, ez az egyik fontos tervem. A másik, az általam felkeresett, megismert emberek életútjának, gondolatának közvetítésével a népi kultúra hagyományozói példájának átörökítése, megőrzése. Munkám segítője lehet Szél Júlia sokat emlegetett húga, Emma. Január közepén én is felkerestem a családot szentendrei lakásában.

A kilencvenedik évében járó idős asszony örömmel fogadott és máris elkezdte a család történetét. Központi helyet kapott benne a szülei, a testvérei és ő maga. A gyermekkor megannyi kedves játéka, a neveltetés, az iskola Szoboszlón, majd Debrecenben, a szoboszlói nagyszülők, a gyermekeit szigorúan nevelő kedves anyja. A traktorista iskolát végzett 'kedves apja' története az egyszerű, szegény parasztfiúból

Szél Júlia szülei esküvői képe – Hajdúszoboszló, kb. 1926

lett haszonbérő (traktoros-cséplőgép-kezelő) sorsa maga az 1940-50-es évek történelmének egyéni lenyomata. Persze a gyerekek életkezdeése is tele volt lehetőségekkel és buktatókkal. Ki gondolná, hogy a háború szörnyűségeit megélt család tanyán lakott (Debrecen, Szepes pusztá 3.), majd a városban a Kossuth utca egyik picéjébe kellett menekülniük, mert 1944 októberében egy légiakna lerombolta a tanyát. Később kiutaltak számukra, mint sok gyermekes családnak egy debreceni házat a Nádor u. 4. sz. alatt. A létbizonytalanság, a nehéz újrakezdés a városban sem a szülőket, sem a felnövekvő gyerekeket nem törte meg. A cél maradt: biztosítani a megélhetést, a jövőt. Mindannyian más-más úton, de célba értek. A nagy korkülönbséggel született gyermekek, más-más utat járva, értelmiségivé váltak.

A legkisebb, Marika tanárnő, később könyvtáros lett Debrecenben. A háború idején született, a rossz egészségügyi ellátás következtében látáskárosodott, fiú leküzdvé a hátrányos helyzetét, jogász diplomát szerzett. Szél Júlia elvégezte a gyors és gépiró iskolát, majd egy ügyvédi irodában dolgozott. Nemsokára a polgári repülőterre került az építészeti irodába, ahol megismerkedett az építészettel. A Budapestre történő menekülés után 1945 tavaszán visszatért Debrecenbe, ahol más fiatalokkal együtt bekapcsolódott a romeltakarításba. Úgy gondolta, hogy a romeltakarítás után építeni kell a várost, az országot. Így beiratkozott az Építőipari Iskola téli tagozatára. Hamarosan a NÉKOSZ mozgalom vonzásába került, amely kötelékében Debrecenben, majd Budapesten sok, segítőkész emberrel találkozott 1945-1949 között. Ott találta meg élete „párját” – Kalmár Árpád egyetemi tanár személyében – is.

A Magyar Rádió is felfigyelt a tehetséges és szorgalmas fiatal lányra. Először külső munkatársává fogadta 1949-1950-ben. 1950-tól 1991-ig állandó munkatársa, majd főmunkatársa lett Magyar Rádiónak. Munkájához szüksége volt a megfelelő színvonalú képzettségre. Még az '50-es évek elején bölcsészdiplomát szerzett az ELTE magyar nyelv és irodalom szakon. Tanult beszédtechnikát és minden fontos ismeretet. Hallgatói nagyon kedvelték a rádióműsorait. Nyugdíjba vonulása (1992) után 2007-ig még gyakran útnak indult kezében a mikrofonnal és nagy rutinnal készítette az újabb és újabb riportotokat. 80 éves korában 2007-ben az egyik utolsó riportjára én is elkísértem a Bácskába. Ekkorra már a technika olyan nagyot változott,

Szél Júlia gyermekkorában és kistestvére, Emma

hogy az általa megszokott magnós tekerccsek, a vágóasztal helyett a digitalizálás került előtérbe, amely azonban már nem az ő világa volt.

Kati lánytestvérét kiváló hangja az 1960-70-es években a debreceni és környékbeli színpadra vitte. Emma renitens gyerekként jó eszű volt, de csínytevései és testvérei nevelésében szerepvállalásai miatt kevésbé látványos életutat futott be. Ki gondolná, hogy az „iskola mellé járás” — a debreceni könyvtárban és temetőben töltött idők — az olvasás megszerzéséhez, majd a nagy műveltség megszerzéséhez, nagy tájékozottsághoz vezettek. A szüleit is ő „gondozta el”. Most nagy szeretettel emlékezik a család minden tagjára.

Befejezésül idézem Hárs Istvánnak, a Magyar Rádió egykori elnökének 2007. szeptember 10-én írt sorait: „80? Lehetséges? Vagy rosszak az anyakönyvek. Sok-sok éven át dolgoztunk együtt és nagyszerű embert, kitűnő kollégát felelősséggel, családjáért és a közösségért élő embert ismertem meg Magában. „Verba volant”, a szavak elszállnak, ez igaz, de sok műsora, műve megmarad és bizonyítja ezt az emberséget, életközelséget, amit minden szava tükrözött. Nem szeretem a frázisokat, nagy szavakat, de beírta Nevét a magyar rádiózás (képletesen meglévő) „aranykönyvébe”.

Mit is kívánhatnék? Egészséget, őszinte derűs, optimista életelvet, dolgozzon és csináljon emberi hangú műsorokat még sokáig. Férjét is köszöntve nagy megbecsüléssel üdvözli e jeles jubileumon Hárs István”

Bízva abban, hogy írásom felkeltette az Olvasók figyelmét és várják a további részleteket, igyekszem teljesíteni a kitűzött célokat, amely hozzájárul Szél Júlia emlékének megőrzéséhez.

Szél Emmával beszélget dr. Örsi Julianna – 2023. január

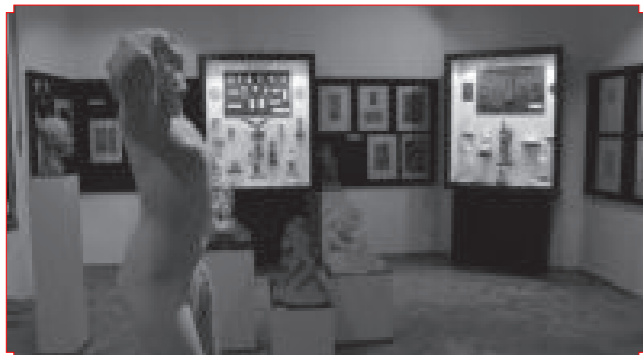
Szél Júlia interjú készítés közben

FEJLESZTÉSEK A FINTA MÚZEUMBAN

KAPÁS JÁNOS ZSOLT - MÚZEUMIGAZGATÓ

2023-ban a Finta Múzeum több jelentős fejlesztés helyszíne lesz. Az év folyamán Túrkeve Város Önkormányzata pályázati forrás segítségével elvégezteti az Attila utcai épület energetikai korszerűsítését. Ezáltal, többek között, megújul az épület külső homlokzata és fűtés rendszere is. Az átalakítás alatt igyekszünk biztosítani a kiállítások folyamatos látogathatóságát a lehetőségeinkhez képest.

Az intézmény 2022-ben nyertes pályázatot nyújtott be a Magyar Génius program keretein belül a Magyar Vidéki Múzeumok Szövetségének támogatásával a Nemzeti Kulturális Alaphoz. Ennek köszönhetően közel 25 millió forint támogatásból valósul meg a „Mesterhármas” című tárlat, ami a Finta testvérek anyagát mutatja be eredeti alkotások és korszerű technikai eszközök segítségével. A kiállításhoz kapcsolódóan megújul a Vadász Pál Kiállítóterem belső tere, világítása, múzeumpedagógiai foglalkozássorozatra kerül sor, valamint kiadványok is megjelennek. Az áprilisban nyíló új tárlat már a következő állandó Finta kiállítás előzményének tekinthető.

Bármilyen áron!

Az energetikai vészhelyzet ellenére a Finta Múzeum nyitva tartását „ügyeleti rendszer” segítségével biztosítottuk december 1-től. A kiállításaink az érkezés előtt fél órával történő előzetes bejelentkezés után voltak látogathatóak. Ennek ellenére változatlanul érkeztek vendégek vidékről is. Az adminisztrációs feladatok és a feldolgozó munkák elvégzése „home office” keretében változatlanul zajlott. Különös tekintettel a „Mesterhármas” című kiállítás előkészítő munkálataira.

November végén már a múzeum valamennyi munkatársa egy emberként állt helyt a gázárak miatt egyre nehezebbé váló körülmények között. Ezt követően zökkenőmentesen zajlott a kiszervezett tevékenységekhez szükséges eszközök szállítása és beüzemelése a munka folytatásához. Ezzel párhuzamosan megkezdődtek az iskolákba kihelyezett múzeumpedagógiai foglalkozások is, amelyeken az év folyamán több, mint ezer tanuló vett részt.

BALOGH JÁNOS XIX. NAGYKUNSAGI, NAGY-SÁRRÉTI TÁJÖKOLÓGIAI KONFERENCIA 2023. FEBRUÁR 18. TÚRKEVE VÁROSHÁZA DÍSZTERME

Minden év februárjában kerül megrendezésre az a tájökölógiai konferencia, melyet Balogh János ökológus szellemi hagyatékának ápolása céljából hívtak életre. Az idén február 18-án kerül sor a színvonalas programra, mely 8¹⁵ órakor veszi kezdetét a Városháza dísztermében.

Balogh János 110 éve született, a nemzetközileg elismert ökológus professzor, túrkevei díszpolgár munkásságának méltatását dr. Szabó Zoltán tolmácsolja a hallgatóság felé. Természetesen ezalkalommal is számos érdekesítő szakmai előadást hallhatunk a programon.

A szervezők szeretettel várnak minden érdeklődőt!

Sajtóközlemény Technológiai fejlesztés az AGROFUTURA Magyarország Kft.-nél.

2023.01.23.

Az AGROFUTURA Magyarország Kft. az Európai Regionális Fejlesztési Alapból és hazai központi költségvetési előirányzatból 9,08 millió forint vissza nem térítendő támogatásban részesült. A projekt keretében a FEOR 82.92 csomagolás tevékenységre irányuló fejlesztés valósul meg a szolgáltatás színvonalának emelése és kapacitásainak bővítése által. A projekt Széchenyi Terv Plusz program, GINOP Plusz-1.2.2-22 – Magyar Falu Vállalkozás-újraindítási Program című program keretében valósul meg.

A projekt a Széchenyi Terv Plusz program keretében valósul meg, melynek kezdete 2022.08.05., tervezett befejezése pedig 2023.08.31. A beruházás megvalósítási helyszíne 5420 Túrkeve, Szeleshát tanya 1.

Az elnyert 9,08 millió forint európai uniós támogatás segítségével a Társaság a csomagolási tevékenységét fejleszti. Az elnyert támogatás megfelelő alapot biztosít az ügyfélállomány bővítéséhez, és a piaci pozíció megerősítéséhez.

A projekt keretében megvalósítandó beszerzések:

- Mobil pofás törő 400
- MP-L-152/2 típusú raklap mérleg
- S620 Típusú fóliahegesztőgép lábpedállal, munkaasztallal
- Big-Bag zsák töltő targonca adapter tartólabakkal
- Multione etetőkanál 350
- MP-ZBSZK-40 mérleg

A 400-as pofás törő berendezéssel a téglatörmelékot törjük a kívánt méretre. A késztermékek bekeverésének, osztályozásának, csomagolásra előkészítésének fejlesztési célját szolgálja a Multione etetőkanál beszerzése. A csomagoláshoz szükséges berendezések a big bag zsák töltő targonca adapter lábakkal és az MP-L-152/2 típusú raklap mérleg, valamint az MP-ZBSZK-40 tip. komplett zsákolómérleg. Ez a csomagoló gépsor a nagyzsákos (big bag) és a kiszákos (10-40 kg) termékek csomagolását egyaránt lehetővé teszik, amelyek az S620 fóliahegesztőgéppel kerülnek lezárásra.

A beruházásnak köszönhetően megvalósításra kerül a késztermékek bekeverése, homogenizálása és osztályozása, majd ezek csomagolása big bag és 10-40 kg-os kiszákos kiszerezésben.

A projektről bővebb információt a <https://www.agrofutura.hu/> oldalon olvashatnak.

További információ kérhető:

Szóllósi Gábor, ügyvezető

Telefon: +36704343601

E-mail: szollosi.gabor@agrofutura.hu

/fizetett hirdetés/

Hányféleképpen tudjuk szennyezni a lakókörnyezetünket és a természetet?

TÖRÖK MÁRTON

Amikor szennyezésről hallunk, valószínűleg füsttel teli levegőre vagy valamilyen folyóban hömpölygő méregre gondolunk először. De lehet szennyezni lámpával, rádióval, egy rothadó növénykupaccal, vagy akár csak egy cigisikkel is.

Szennyezés az, amikor olyan anyag vagy energia kerül a környezetbe, ami valamilyen káros hatással jár. Ez alapján például egy vulkánkitörésnél is beszélhetünk légszennyezésről, de ne legyenek illúzióink: pár kivételtől eltekintve a szennyezések mindig emberi eredetűek.

A víz-, a levegő- és a talajszennyezést sajnos talán nem is kell magyarázni. Ugorjunk is át a többi, kevésbé közismert, ám sajnos nem kevésbé gyakori szennyezési formára!

Fény- és zajszennyezés

A pihentető alvásunkhoz elengedhetetlen az éjszakai sötétség és a csend. A túlzott fény- és zajáradat számtalan káros hatással jár az emberekre és más élőlényekre egyaránt. Az embereket ingerlékenyebbé és kimerültebbé teszi; az állatoknál pedig például megzavarja a vándormadarak vonulását, a békáknál és más kétélűeknél pedig fejlődési rendellenességeket okoz.

A tartós és nagy zaj hasonlóan problémás. Az emberek esetében a kimerültségen kívül szív- és érrendszeri betegségeket, magas vérnyomást és halláskárosodást okozhat. A városban élő madarak könnyebben esnek ragadozók áldozatául, vagy éppen átállnak arra, hogy nappal helyett

éjszaka énekeljenek. De még a rovarok-bogarak életét is veszélyezteti a nagy zaj, mivel ők is nagyon érzékenyek a környezetükben észlelhető rezgésekre.

Bűszennyezés

A levegőben terjedő kellemetlen szagoknak számtalan különféle eredete lehet. Okozhatják vegyszerek, szemetétegetés, nagy mennyiségű trágya, bomló-rothadó növények, elhullott állat teteme, vagy sok más egyéb. Az esetek egy részében a szagszennyezés inkább csak kellemetlen, mintsem veszélyes, de a bűz lehet egy komolyabb egészségkárosító szennyezés kísérőtünete is.

Vizuális szennyezés, szemét- és műanyagszennyezés

A szemetelést is mindannyian ismerjük sajnos, és bizony ugyanúgy tekinthetjük szennyezésnek is, mint mondjuk a vízszennyezést. Néhány szemétfajta fizikailag jelent veszélyt emberekre és állatokra egyaránt, ilyen például a törött üveg. A műanyag zacskók, kupakok és egyéb műanyagdarabok okozhatnak például fulladást, nemcsak az állatok esetében, hanem kisgyerekeknél is. Az állatok azonban a műanyagdarabokat tápláléknak is nézhetik, így idővel annyira megtelhet a gyomruk az emészthetetlen műanyaggal, hogy éhen halnak.

Tipikus példa a műanyagszennyezésre az eldobott cigarettacsikk is. A füstszűrő ugyanis műanyagból van, így a közhiedelemmel ellentétben nem bomlik le. Mindössze annyi történik, hogy sok év után apró darabokra hullik, de a nikotin és a műanyag révén továbbra is szennyez.

Az eldobott szemét akkor is problémát jelent, ha idővel tényleg lebomlik. Az almacsutkánál ez az idő két hónap, egy banán- vagy narancshéj esetében két év. A természetben túrázva se dobjunk el semmit, mert az itthoni élővilág nem arra fejlődött, hogy banánt vagy narancsot egyen (vagy éppenséggel papírt), így azok megáthatnak az állatoknak. A lebomlás mindig nagyon hosszú időt igényel, és addig minden arra járó megcsodálhatja igénytelenségünk és hanyagságunk bizonyítékát, akár az erdőben, akár az utcán követtük el a szemetelést.

A szemetelés ugyanis a fentiek mellett esztétikailag is szennyez. Ki ne érezné jobban magát egy tiszta, rendezett utcán sétálva, mint egy olyanon, ahol italos üvegek, használt papírzsepik, eldobott cigaretták adják meg a hangulatot? (A szemetelés ráadásul további szemetelést is szül.) Hasonlóan a vizuális szennyezés kategóriájába tartoznak az oszlopokra kiragasztott matricák, a falfrkák, a logók és reklámtáblák sokasága, de még a légkabelek is.

Ipari példák: hőszennyezés, radioaktív szennyezés

A korábban felsorolt szennyezésekre könnyen találhatunk az ipari mellett lakossági példákat is, de vannak olyan szennyezéstípusok, amelyek kizárólag az iparhoz köthetőek. Sok gyárnak és erőműnek például óriási mennyiségű hűtővízre van szüksége, ezért gyakran folyó- vagy tengerpartra telepítik őket. A használt hűtővíz azonban pár fokkal melegebb, mint az erőműbe frissen beérkező víz. Ez a hőszennyezés káros hatással lehet az élővilágra, különösen a nyári hőhullámok idején, amikor a víz az erőmű nélkül is rendkívül meleg. A melegebb víz kevesebb oxigént képes megkötni, emellett felgyorsítja a halak emésztését, akiknek így több élelemre van szükségük. Meleg vízben túlszaporodhatnak a baktériumok, bizonyos halfajok elkerülhetik a túl meleg folyószakaszokat, megbillenhet az érintett vízi élővilág kénes egyensúlya.

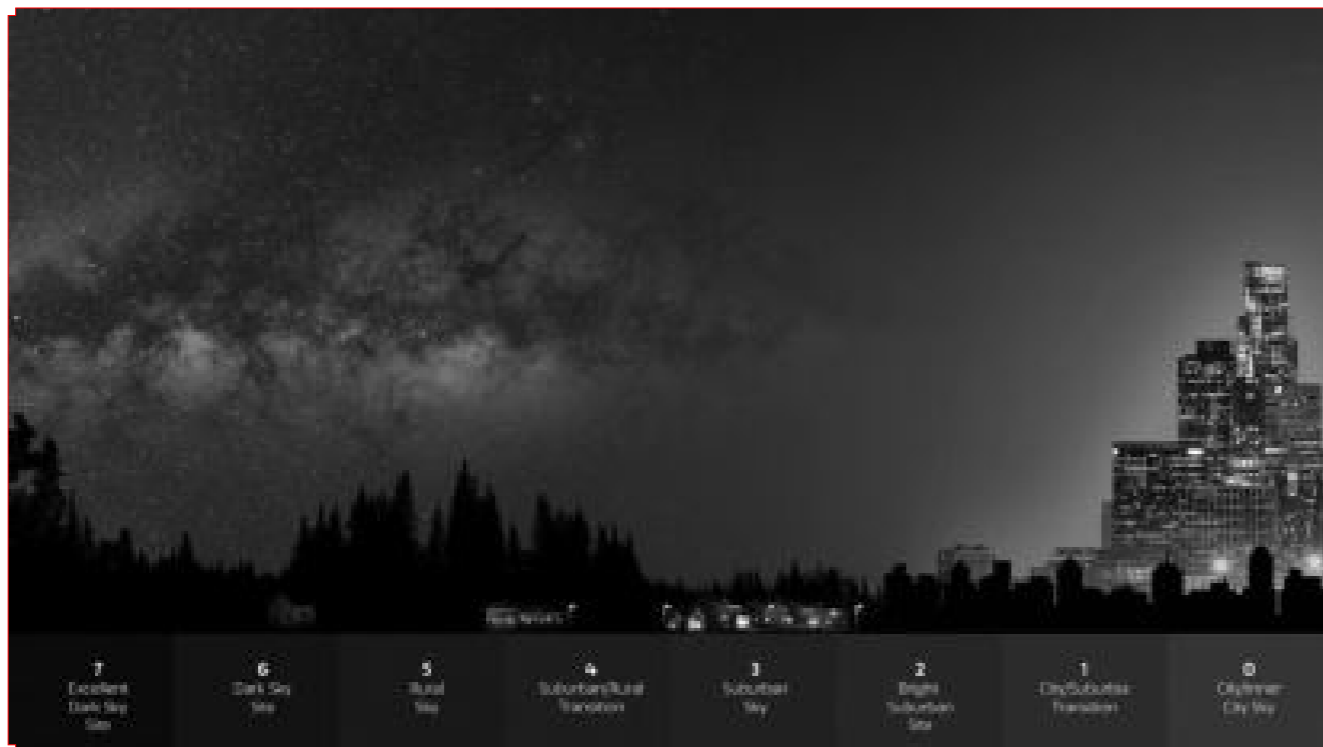
Az atomerőművek nemcsak a hőszennyezésre remek példák, hanem egy teljesen egyedi problémára is: a radioaktív szennyezésre. A csernobili és fukusimai atomkatasztrófák egyáltalán nem értek véget, mind a mai napig tartanak. De a szennyezéshez nem is kell balesetnek történnie. Az atomerőművek a szokásos működésük során jelentős mennyiségű radioaktív hulladékot termelnek, aminek a kezelésére az atomipar soha nem lesz képes megoldást nyújtani. Úgyhogy pontosan ugyanazt csinálják, mint amit bármilyen más szeméttel szokás: megpróbálják elszállítani a Földre

egy távoli szerencsétlen pontjára, vagy elásni jó mélyre. Sajnos a radioaktív hulladékot úgy százezer évig kellene biztonságban tudni, mire a sugárveszély megszűnik. A sugárzás nemcsak nagy dózisban, hirtelen okoz problémát, hanem kisebb dózisban, hosszabb idő alatt is. A hírhedt következmények közé tartoznak a fejlődési rendellenességek, illetve a rák különböző fajtái, de a teljes lista ennél jóval hosszabb.

Biológiai szennyezés

Az emberiség erőművek vagy szennyező anyagok nélkül is ügyesen képes károsítani az élővilágot. Elég hozzá annyi, hogy szándékosan vagy véletlenül áthurcoljon egy növény- vagy állatfajt a bolygó egyik részéből egy másikba. Meglepően sokszor ez azzal jár, hogy az újonnan behozott faj fantasztikusan érzi magát az új környezetében, és mivel nem jöttek vele a természetes ellenségei, ezért megállíthatatlanul szaporodni kezd, akár teljesen átalakítva az eredeti élőhelyeket. Hírhedt példák az Ausztráliába betelepített nyulak és házi macskák, vagy itthon a krumplibogár és az ékszerteknős. (A hazai invazív fajokkal és történetükkel egy külön cikket meg lehet tölteni.) Ha esetleg eszünkbe jutna a távoli nyaralásunkból „csak egy zöld ágat” hazahozni szuvenirnek, ne tegyük – lehet, hogy észrevétlenül valamilyen másik fajt is elhozunk vele együtt.

Mint látjuk, a szennyezésnek számtalan más fajtája van azon kívül is, hogy vegyszereket öntünk ki a földre, vagy avart vagy szemetet égetve mérgező füsttel terítjük be a környéket. Mi a megoldás? Nézzük meg, takarékosan bánunk-e otthon az energiával, a vízzel. Lehet, hogy tudunk kevesebb szemetet termelni, illetve azt minél nagyobb részben újrahasználni, újrahasznosítani vagy éppen komposztálni. A szemetet soha ne égezzük el, inkább dobjuk a kukába. Ha erős kültéri lámpáink vannak, leárnyékolhatjuk őket, hogy ne szórják a fényt az égből és az egész környékre, hanem csak a föld felé. Mindig legyünk tekintettel egymásra, a szomszédainkra, a városra, a környező élővilágra, a bolygóra!

Forrás: P. Marenfeld/NOIRLab/NSF/AURA

Elfeledett régi mesterségek Túrkevéen

Néprajzi gyűjtések a Túrkevei Idősek Otthona lakóinak visszaemlékezéseiből

KISS IMRÉNÉ NÁNÁSI KATALIN

Az emberiséggel egyidős a mesterségek kialakulása. Már az őskorban is megvolt mindenkinek a feladata, minden ember azt csinálta, amiben a legügyesebb volt. Az évszázadok során egyre nagyobb gyakorlatra és új technikákra tettek szert az emberek. Kialakultak azok a tevékenységek, amelyek a mindennapi élethez szükséges eszközöket állították elő. A megszerzett tudást mindig átadták a következő nemzedékeknek, apáról-fiúra vagy anyáról-lányára szállt, öröklődött a mesterség minden apró fortélyra. A mesteremberek megbecsült tagjai voltak a társadalomnak, mert olyan dolgokat tudtak készíteni, amit mások nem. Aki ki akarta tanulni valamelyik mesterséget, inasnak kellett elszegődnie egy mesterhez és ott több éven keresztül tanulhatta a szakmát. Mestermunkát kellett végül készítenie, így szabadult fel az inasévekből és lett ő maga is mester.

A földművelés és állattartás meghatározó tevékenység volt az Alföldön és Túrkevéen is. A föld megműveléséhez és az állattenyésztéshez egyre több szerszám és eszköz kellett. Szükség volt fém-megmunkáló szakmákra: a faekére vasat tettek, hogy erősebb legyen és ne kopjon el, a kocsi kerekére vas-ráfot raktak, a lovakat megpatkolták, így védve a patáikat. Fontos mesterség volt a kovács mesterség: patkoló-kovácsra és tűzi kovácsra egyaránt szükség volt.

A múlt században városunkban is voltak *kovácsok*, egyikük neve Kohári István. Akiknek Kovács a vezetékneve, biztos lehet benne, hogy az ősei között volt kovácsmester. A mezőgazdasági termények szállításához állatok vontatta kocsikra volt szükség. A kocsik alapanyagát a természetben találták, a kocsik fából készültek.

A fa megmunkálására is több szakma alakult. A házak építési anyagát az *ácsmesterek* munkálták meg. A finomabb munkákat az *asztalosok* készítették, a bonyolultabb dolgokat, mint a kocsikerék a *kerékgyártók* csinálták. A szerszámok, mint pl. a kapa, kasza, fejsze, sarló, balta, szekerce nyelét is ők alakították ki. Túrkevéen a két világháború között egy kerékgyártóra emlékeznek, akit Simon kovácsnak hívtak. Ezeknek a mesterségeknek a nevét is vezetéknevek őrzik: Ács, Kerékgyártó, Asztalos.

Minden embernek nem lehetett kocsija, ezért kialakultak a *fuvaros*, a *kocsis*, a *speditőr* szakmák is, akik csak szállítással foglalkoztak. Ezt a mesterséget őrzi a Kocsis családnév is.

A terményeket kocsin vagy szekéren vitték haza, a vásárba vagy a malomba. A megtermelt gabonából lisztet, darát kellett készíteni ahhoz, hogy az emberek vagy az állatok elfogyaszthassák. A malomköveket kezdetben állatok (tehén, ló) forgatták, majd kezdett elterjedni a szélmalom is. Túrkevéen 13 holland mintára épült szélmalomról van feljegyzés, amelyek a 19. század végén és a 20. század elején még működtek. A téglából épült

malmok berendezése vörös fenyőből, a vitorlák tengelye akácából készült. A *szélmolnár*ok ács- és molnár képzést is kaptak, hogy meg is tudják javítani a malmukat. A Molnár családnév őrzi ezt a mesterséget. Az utolsó szélmalom a benzinkút mellett állt, Molnár Kálmáné, az utolsó túrkevei szélmolnáré volt.

A mezőgazdasághoz és állattartáshoz kapcsolható mesterség volt még a *kötélgyártó* szakma is. A köteleket a földeken megtermelt kenderből fonták és nagyon sokféleképpen lehetett felhasználni. Ezt a régi mesterséget őrzi a Kötélgyártó és a Köteles név is.

A házak, tanyák építését a szegényebbek maguk csinálták, hiszen szinte „ezermesterek” voltak a paraszt emberek. Aki viszont saját maga nem tudta ezt megcsinálni, mestereket fogadott. Túrkevéen jellemzően vályog volt az építőanyag. Agyagot vagy sarat kevertek szalmával, törekkkel. Ennek a munkának a mesterei a *vályogvetők* voltak. Akinek a nevére még emlékeznek az idősebbek: Titó Szabó Károly, Daku Sándor, Lévai Lajos.

Később téglagyár is volt Túrkevéen, mely a város tulajdonában volt. Működését az 1800-as években kezdte meg. Nagyméretű téglákat készítettek „B” azaz „Birtokosság” jelöléssel. Téglagyári munkások voltak: Simon József, Simon Kálmán.

Ahol ház vagy tanya épült, először is kútra volt szükség a vályogvetéshez. Később az emberek és az állatok is ebből a vízből ittak, mosáshoz, főzéshez, mosakodáshoz is ezt a vizet használták. Szakszerűen kutat ásni a *kútásók* tudtak. Ilyen mesteremberek voltak: Ozsváth Lajos, Boros Ferenc és Szentpéteri.

A házépítésen az ácsok, asztalosok mellett *ablakos* is dolgozott. Az ablakok beüvegezésére is az ablakost hívták. Ablakosmester volt Viszlóczky Imre.

A kemencék, kályhák kéményeit a *kéményseprő* tisztította. A városban Pirooska István volt a kéményseprő.

Akinek nem volt kemencéje a megkelesztett tésztát a pékhez vitte kisütetni.

Túrkevei *pékek* voltak: Metz pék, Kun Laci bácsi apja is pék volt, még egy Kun pék volt a városban, Talpalló pék - ide még én is vittem a lisztet az 1960-as évek elején, amiért cserébe kenyeret adtak -, Nagy Lajos pékmester- mai leszármazottjait „pék-Lajcsinak” nevezik, Nánási Alajos péksége - az „Angyal” kocsma felé, Láda pék - a Láda család felmenői közül.

Cukrászok is voltak a városban: Fodor cukrász, Sallai Juliska néni, Balogh István.

A vidéki embereknek mindig voltak háziállataik: szárnyasok, szarvasmarha, sertés, birka. Sokan értettek ezek levágásához, feldolgozásához, így egymást segítve, családi alapon végezték a lúdvágást, sertés-, marha-, birkavágást.

Aki nem tudott állatot tartani vagy nem értett a vágáshoz, feldolgozásához az a henteshez, mészárosokhoz fordult.

Túrkevei *hentesek*, *mészárosok* voltak: Nánási hentes, Sebestyén hentes, Daruka Sándor és István, akiknek jégvermük is volt, Kovács Sándor hentes és mészáros, Lázár nevű hentes a Módis utca sarkán, Túri hentes a Liget sarkán. Túriné Mariska néni a Zrínyi utca sarkán a boltjában árulta a húst, amit Berényi Bandi bácsiék vágtak le és talicskán tolták el a boltba. A Főtéren (Petőfi tér) volt egy „Hatósági Hússzék”, ahol olcsóbb húst árultak a szegényeknek.

Amikor egy állatot levágtak, semmi nem ment belőle veszendőbe, így az állatok bőre, szőre sem. Már az ősember is állatbőrökbe burkolózott a hideg ellen. Később a bőrkikészítés egyre jobban kifinomult munkává vált, szakmává nőtte ki magát. A nyers állatbőröket - nehéz és hosszadalmas folyamat során, amit cserzésnek hívunk - a tímár dolgozta ki. *Tímár* volt a városban: Gyarmati Pál, aki a marha- és lóbőr szakértője volt, Papp József a „karikás ostorok” gyártója volt. Az ostort ló- vagy marhabőrből fonta, a végén a „sallang” vagy „csapó” kutyabőrből volt, Fábrián Sándor gulyásnak a felesége Gyarmati Tinka néni is „bőrkikészítő mester” volt nő létere.

A szépen kikészített bőrből más mesterek ruhát, cipőt készítettek. A birka bőrből bekecset, subát a *szűcsmesterek* készítették: Túrkevéen Radó Sándor és Radó Mihály testvérpár.

A vidéki parasztemberek bőrcsizmát hordtak, cipőt inkább a gyerekeknek és asszonyoknak kellett készíteni. A marha- és lóbőrből cipőt, csizmát készítettek a *csizmadiák* és a *cipészek*, *suszterek*: Szikora János, Mihály Lajos, Szabó Imre, Ratkai Lajos, Csicsó János, Teket Rozi néni, Rácz Lajos. A bőrkikészítéssel kapcsolatos mesterségekre emlékeztetnek a Varga, Tímár, Szűcs, Suszter családnévek.

A *szövők* készítették a kendervásznat, lenvásznat és a zsákokat is a gabona tárolására.

A ruhák varrását végezték a szabók és a varrónők. A szabók varrták a férfiak csizmanadrágját, a felső kis kabátot, mellényt, egyenruhát a tűzoltóknak, csendőröknek, vasutasoknak. *Szabók* voltak Túrkevéen: Rácz Kálmán bácsi, Simon Kálmáné, Sass Kálmán, Kelemen Sándorné Margit néni, aki paplant is varrt, Szakács Erzsébet néni, Pataki testvérek, Nánási Ilona.

Külön szakmának számított a „fehérenemű varrónő”, aki az ágynemű mellett, férfiingeket és női fehéreneműket is varrt. Túrkevei *fehérenemű varrónő* volt: Barta Zsuzsanna, Makai Jánosné (Kovács Eszter) néni.

A múlt század közepéig mindent kézzel varrtak, később megjelentek az első lábbal hajtós „Singer” varrógépek, amik meggyorsították a munkát. A mesterséget a Szabó családnév őrzi.

Az öltözködésben a fejedők fontos szerepet tölthettek be a férfiak és a nők életében egyaránt.

A fejedők nemcsak védtek a nap sugaraitól vagy a hidegtől, hanem jelzés értékük is volt. A női kendők színéből, megkötésük módjából látszott, hogy lány, menyecske vagy asszony az illető, fiatal vagy idős, esetleg özvegy. A férfiak kalapot hordtak, télen bunda (birkaszőr) kucsmát. Jellegzetesség volt, hogy Túrkevéen „hegyesen”,

„tornyosan” elől összecsípve hordták a kalapot, ellentétben más városokban élőkkel. A kalapokat a kalapos mester készítette. Túrkevéen két *kalapos* mester neve maradt fenn: Sifler kalapos, Schrei József kalapos.

A haj vágását borbélyok végezték. A nők hosszú haját növesztették, nekik nem volt szükségük hajvágásra. A borbélyok régebben még orvoslással is foglalkoztak, mint például foghúzással, érvágással, kisebb-nagyobb műtéteket is végeztek. Később csak hajvágás, borotválás volt a feladatuk. *Borbélyok* voltak Túrkevéen: Erdei Béla, Csala József, Faragó borbély.

A háztartások eszközeinek készítésére, javítására is mesterségek alakultak. Túrkevéen nem volt jellemző a fazekas mesterség, talán a megfelelő alapanyag, az agyag hiánya miatt, vagy mert a közelben itt voltak a mezőtúri fazekasok. A cserépedényeket így a vásárokon vették vagy házaló *vándor-kereskedőktől* szereztek be.

A cserép törekeny, így, ha nem volt pénz új edényre, akkor megjavították a „drótos-tót”-tal. Jöttek vándor „*drótos-tótok*” is, de voltak Túrkevéen élők is, mint Soós Pista és Vincze István.

Hasonló javításokat végeztek a *bádogosok* is, akik a kilyukadt bádog vödöröket, kannákat, fazekakat, lábosokat foltozták meg, ilyen vándorló bádogos volt Pirooska Imre.

A ház körüli tisztaságot különféle seprűkkel lehetett biztosítani. Sokan termeltek ezért „cirkot”, hogy cirokseprűt köthessenek belőle. Voltak, akik maguk készítették a seprűt, de voltak kimondottan *seprűkötők* is a településen: Endrei Imre, Laskai István, Szöllösi Károly, Makai Sándor. A „nyírág” seprűt a jószágok oljainak tisztántartására, udvarseprésre, hóseprésre használták és nyírfavesszőből kötötték.

A ház körül és a mezőgazdaságban sokféle kosárra volt szükség: tárolásra, szállításra használták. A gyékényből font kosarat sokan maguk készítették, de voltak kosárfonó mesterek is. Gyékényből fonták a „szakajtó” kosarakat a kenyérnek, a „kupulykát” a tojásnak. Különböző méretű kosarakat fontak az élelmiszerek tárolására: krumplinak, babnak, hagymának, borsónak. Gyékényből volt a kenyérkosár és a lábtörő is. A gazdasági kosarakat fűzfavesszőből fonták, ezeket gabona, csutka, tüzelő, széna és még sok más termék szállítására és tárolására használták. A „párszárító” kosárban gyümölcsöket aszaltak. *Kosárfonók* voltak a városunkban: Megyeri, Baktai Pál, Sallai család, Luka Lajos, Gaál Pál.

A parasztember sok mindent használt, ami fából volt: ilyenek a dagasztó teknők, amit a teknővájók, vagy a hordók, amit a kádárok készítettek. Túrkevei *kádár* volt Kádár István.

Sok olyan kismesterség is volt, aminek még ma is van létjogosultsága, csak napjainkban esetleg más a neve: A *bábaasszonyok* a kisgyermek világára jöttét segítették. Bába volt Bíró Margit néni, Szilágyiné és Csörgő Sándorné. Festésnél, meszelésnél dolgoztak a *piktorok* és *meszelőasszonyok*. A *kupecsek*, más néven „szenzár” többnyire állatok adás-vételéből éltek, Túrkevéen Molnár István és Szilágyi nevűt említettek. Voltak még „*kofák*”, más néven „*piacosok*”, akik vásároló kereskedők lehettek.

Egy nevet említettek, Halmi Sándor nevét. A „koporsósnál” lehetett beszerezni a temetéshez szükséges dolgokat, amiket ő gyártott és forgalmazott is: Simon, Bedő László, Garaguly név került említésre. A temetések intézője a „furenátor” volt. Két nevet említettek: Ducza Imre, Nagy Mihály. A templomban a pap mellett kántorra és harangozóra is szükség volt. Kántor volt Porkoláb bácsi, harangozó Bogyó Nagy Imre.

Volt Túrkevéen „szikvizes” is, aki a szódavizet gyártotta. Az utak rendben tartására „útkaparót” alkalmaztak. A szatócsok kis boltosok voltak. Szabó András és Prokosi. Két trafikost is megemlítettek az idősebbek. Az egyik üzlete a „zsido” templomnál volt és Sanyi bácsinak hívták a trafikost, a másik Szilágyi Miklós bácsi trafikja a Kossuth utca - Tancsics utca sarkán még ma is áll.

A mesterségekről szóló leírásunk után fogadják szeretettel a témához illő totókat:

1. Mit készített a kovácmester?

- a) kocsikereket
- b) lópatkót
- c) szerszámnyelet

2. A házak tetőszerkezetét melyik mester készítette?

- a) asztalos
- b) ács
- c) kerékgyártó

3. Ki volt a „speditőr”?

- a) szabó mester
- b) árut fuvarozó
- c) patkolókovács

4. Hány szélmalom volt Túrkevéen?

- a) 19
- b) 15
- c) 13

5. Milyen mester készítette ki az állatbőröket?

- a) tímár
- b) szűcs
- c) csizmadia

6. Milyen lábbelit hordtak a parasztemberek?

- a) száras cipőt
- b) sarut
- c) bőrcsizmát

7. Mit csinált a szűcsmester?

- a) subát, bekecsét
- b) lóden kabátot
- c) férfinget

8. Mit dolgozott a suszter?

- a) karikás ostort font
- b) cipőt, csizmát varrt
- c) bőroket cserzett ki

9. Kik készítették a gabona szállító-tároló zsákokat?

- a) szövők, fonók
- b) varrónők
- c) szabók

10. Hogyan hordták a kalapot a „túrkeviak”?

- a) csúcsán benyomva, hátra csapva
- b) előre billentve, csúcsosan
- c) hegyesen, tornyosan, elől összecsupva

11. Mire használták a párszárítót?

- a) állatbőrök kifésztésére, szárítására
- b) gyümölcsök aszalására a napon
- c) húsok szárítására

12. Mit készített a kádár?

- a) hordókat
- b) kosarakat
- c) teknőket

+1 Nevezzen meg 3 túrkevei pékmestert!

Megoldás:

1./ b., 2./ b., 3./ b., 4./ c., 5./ a., 6./ c., 7./ a., 8./ b., 9./ a., 10./ c., 11./ b., 12./ a.

+ feladat:

Láda pék, Metz pék, Kun pék, Nagy Lajos (Pék Lajcsi), Nánási Alajos pék

Az Oroszlán Vendéglőről...

TALPALLÓ PIROSKA

Nagy öröm számomra és mindenki számára, hogy városunk közepén álló szép, régi épületünket elkezdték felújítani, és a nyugdíjasok számára alakítanak ki benne közösségi tereket.

Eredeti rendeltetése szerint vendégfogadó volt szálláshelyekkel együtt és 1808 után létesült, amikor Túrkeve várossá vált és lehetősége lett évente négy vásárt tartani. Országos vásárait elsősorban a környékbeli települések mesterei és gazdái is elhozták termékeiket és terményeiket, természetesen lovas szekerekkel. A lovakat és szekereket a fogadó melletti színben helyezték el, a gazdák pedig a mesterekkel együtt a fogadóban szálltak meg. Később 1850-től, amikor a Jászkunországban is letelepedhettek a zsi-

dók, a vándorkereskedők – úgy nevezett vigécek – is itt szálltak meg. A szó onnan eredt, hogy amikor két ilyen kereskedő összetalálkozott, az első kérdésük mindig az volt, hogy „wie geht's?”, hogy van?

Az Oroszlán Vendéglő majd' száz évig fontos kulturális tevékenységet is ellátott, melyről 1890-től pontos adataink is vannak, de valószínű, hogy már előbb is léptek fel benne vándor színésztársulatok. 1890-ben jelent meg a Túrkeve című hetilap, mely rendszeresen hírt adott az ideérkező vándor színtársulatok részletes programjairól, akik műsoraikat tavasztól őszig a Vendéglő fogadó gondosan felsepert színjében mutatták be, természetesen nem a vásárok idején. A vándorszínészek /évente két-három társulat is megfordult a városban/ alkalmanként hat-nyolc bemutatót tartottak a legváltozatosabb programmal. 1897-ben például bemutatták a Falurossza, a Suhancz, a Vigéczek, a Négy évszak, a regényes idill, a Nap és a Hold, a Gyimesi vadcsikó, a Náni, a Tóth legény Amerikában, a Nebáncsvirág és a Sárga csikó című többnyire népszínműveket. Egyszer azonban a Hamlet című drámát is meghirdették, de lehet, hogy nem mutatták be, nincs róla hír

az újságban. A közönséget rendszerint biztatni kellett a műsorok megtekintésére.

„Igaz ugyan, hogy mezei munkálatokkal való elfoglaltságot, s az igen rossz termés okozta lehangoltságot tekintve, színészeink nem a legjobb időszakot választották arra, hogy felkeressenek, de másrészt az is igaz, hogy nekik ebben az időben is élni kell, s kötelességüknek oly pontosan eleget tenni, mintha fáradságukért a legnagyobb elismerésben részesülnének, városunk pedig elég intelligens arra, hogy négy-hat hétig legalább tűrhető egzisztenciát nyújtson a színtársulatnak...”

Vándor színészekén kívül a helybeli magas iskolába járó diákok amatőr színházi előadásokon is felléptek, kicsivel nagyobb érdeklődés mellett 1885-től az Ipartestületben. Műsoraik összetétele hasonló volt a vándortársulatokéhoz. A legnagyobb sikert a Falurossza című népszínmű aratta az egyik évben Kupa Árpád főszereplésével. A vándortársulatok és az amatőrök műsorainak egyetlen közös szereplője volt: Gulkai Ödön kémiényesprő mester – valószínűleg vígjátékokban. A mellékelt fotó őt ábrázolja 1920 táján és az Oroszlán Vendéglőt 1910-ben.

Az infrasauna jótékony hatásai

Ha már múlt év júniusában a strandunk szaunája kiégett és nem kis riadalmat keltezt a keviékben a hogyan tovább kérdése, talán jó, ha tudják, hogy van infrasauna a túrkevei strandon! Az alábbiakban leírtak remélhetőleg sokuk kíváncsiságát felkeltik és kipróbálják, hiszen nagyon sok, az egészségre pozitív hatással rendelkezik.

Az infrasaunák jótékony hatásait még csak kevesen ismerik. Kényelmesen eltölthetünk itt 30 percet is anélkül, hogy megerőltetnénk vele a szervezetünket. Az infrasauna kabin segíti a fogyást, serkenti az anyagcserét, egyszeri alkalommal akár több száz kalóriától is megszabadulhatunk! Nem csak fogyaszt, de az infrasaunák révén további pozitív hatásait is élvezhetjük:

Fájdalomcsillapító hatású: a mély hő segíti a véredények kitágulását, amely megkönnyebbülést és gyógyulást hoz az izmoknak és az enyhe szöveti sérüléseknek.

Az infrasauna megszabadít a cellulitistól, zselétől, és hasonló, zsírból, vízből és salakanyagból álló lerakódásoktól, amelyek a bőr alatt kis csomókban összehúzódnak és jelentkezők.

Csökkenti a stresszt és a fáradékony-ságot: Az infrasauna lágy melegében eltöltött pár perc felér egy kiadós masszázssal, amely hatékony feszültségoldó hatással oldja a görcsös izmokat, feszült idegeket.

Javítja a vérkeringést, erősíti a kardiovaszkuláris rendszert: Mialatt a verejtékezés fokozódik, hogy lehűtse a testet, az Ön szíve erősebben dolgozik, mialatt a vérkeringése megélnkül. Ezzel ugyanazt a hatást éri el, mint a folyamatos sporttevékenységgel.

Erősíti az immunrendszert: Az infrasauna mély stimuláló hatása által emelkedik a test hőmérséklete, mesterséges láz alakul ki. Közben a test elkezd a láz ellen védekezni, természetes módon erősödik az immunrendszer.

Próbálja ki az infrasaunát, és élvezze csodás hatásait!

Bővebb információ: +36 56 361 534

Szeretettel várjuk kedves Vendégeinket!

Finomságok az asztalra

KISS IMRÉNÉ MAGDI

Minden héten a televízió M5 csatornáján futó Erdei utakon című műsorban Gasztró perceket láthatunk Rácz Túrkevei Lajossal. Nagyon finom, egyszerűen elkészíthető ételekkel örvendezteti meg a nézőit. Most ezekből a receptekből választottam két leves elkészítését. Tudom mindkettőt ajánlani, nagyon finomak.

Legényfogó leves

Hozzávalók:

0,5 kg sertéscomb	20 dkg gomba
15 dkg csirkemáj	2 dl tejszín
5 dkg vaj	2 dl tejföl
1 fej vöröshagyma	kukoricakeményítő
fél citrom	só, bors
1 csokor kapor	Nokedlinek:
20 dkg paradicsompüré	10 dkg liszt
1 db nagyobb sárgarépa	1 db tojás
1 db nagyobb petrezse-lyemgyökér	

ELKÉSZÍTÉS:

Az apróra vágott hagymát vajon megpirítjuk, majd hozzáadjuk a kockára vágott húst, a tetszőleges darabokra vágott zöldségeket, sűrített paradicsomot és néhány percig pirítjuk. Felengedjük kevés vízzel, beletesszük a kaprot, fedő alatt pároljuk kb. 40 percet. (hústól is függ). Mielőtt a hús puhára fő, hozzáadjuk a nagyobb darabokra szeletelt gombát, felengedjük annyi vízzel, hogy leves sűrűségű legyen, majd készre főzzük. A végén hozzáadjuk a feldarabolt csirkemáját beleszagatjuk a nokedlit. A tejszínt, tejfölt a liszttel csomómentesre keverjük, felengedjük forró lével és bele csurgatjuk a levesbe. Összefőzzük. Tűzről levéve citromlevet adunk hozzá. Tálaláskor megszórjuk kaporral.

Grízes mézes krémes

Hozzávalók:

4 db nagy savanykás alma
1 csomag vaníliás cukor
kristálycukor vagy édesítő ízlés szerint
egész szegfűszeg és fahéj
2 - 3 db narancs
2 dl narancsszörp
½ csomag vanília puding
2 dl tejszín
citrom
só

ELKÉSZÍTÉS:

Kevés vízben főzzük ki a szegfűszeget és a fahéjat! Az almát kis kockákra vágjuk. Vízben feltesszük főni, ízesítjük cukorral vagy édesítővel, vaníliás cukorral, csipet sóval, leszűrve hozzáöntjük a külön főtt fűszeres vizet. Facsarunk bele citrom és narancslevet (esetleg fehér bort is adhatunk hozzá). Végül vanília pudingos, tejszínes habarással besűrítjük. Narancsszörppel, és ízlésünk szerint még kifacsart narancslével ízesítjük.

Horoszkóp

Vízöntő 01. 21 - 02. 20.

Általános jellemzők

Különc vagy lángész, de mindenképpen rendkívüli személyiség. Akadályt nem ismerő, nagyra törő típus, erős akaratú, állhatatos és idealista. Szellemi függetlenségén féltőn őrkdő, a művészetek és a tudományok terén otthonosan mozgó, állandóan újító, reformáló természetével sok hívet szerez. Humánus gondolkodású, szociális érzékenysége fejlett. Álarcot visel, és csak kevesen látnak mögé.

Szerelmi jellemzők

Életformájába a szeretet és a hódítás egyaránt beletartozik. Olyan kapcsolatot keres, ami a szellemi egyetértésen alapul, ha ezt megtalálja a Vízöntő a legkedvesebb társ. Általában a barátságot fejleszti szerelemmé, vagy fordítva. Harmonikus kapcsolatot csak a hasonló gondolkodású személlyel képes kialakítani. A szexualitás nem a leglényegesebb szempont számára.

Női jellemzők

Tetteiért mindig vállalja a következményeket, véleménye mellett mindig kiáll. Kedveli a társaságot, ott érzi jól magát. Vidám személyiség. Szereti a szépet, a vidám színeket. Néha elég különcül viselkedik. Sosem hazudik, az valahogy nem az ő stílusa. Igényes személyiség, sok szeretetre és gyengédségre, megértésre van szüksége. Mindig a tökéletes társat keresi. Sokszor meggondolatlanul és hamar dönt. Olyan férfire van szüksége, aki mellett nőnek érezheti magát.

Férfi jellemzők

Röviden és tömören fejt ki véleményét, sosem kertel. Mindig kimondja azt, amit gondol. Mindig valami új dologba kezd. Találékony, ügyes ember, aki sosem elégszik meg azzal, ami épp van. Mindig valami többre vágyik. Nem riad vissza a feladatoktól. Nagy álmodozó, valahogy azonban mindig sikerül véghez vinni álmait. A női nem tisztelője. Sosem tudna ártani egy nőnek. A szerelemben igen leleményes, azonban hagyja, hogy a másik fél tegye meg az első lépést. Folytonos mozgásban van, mindig az igazi partnert keresi, ezért a házasság nagyon ritkán jöhet szóba. Kedvesétől elvárja, hogy jó háziasszony legyen.

- Szerencseszámjai: 1 és 6
- Szerencsenapja: szombat
- Bolygója: Szaturnusz és Uránusz
- Stabilitása: fix
- Stílusa: eredeti
- Elem: levegő
- Polaritása: pozitív
- Ideális társa: Kos, Mérleg, Vízöntő
- Talizmánjai: opál, zafír, akvamarin
- Erőssége: segítőkész, megértő, ötletes, vidám
- Gyengéje: lázadó, kívülálló, lopkodó
- Virága: orgona, alpesi rózsa, pitypang
- Harmonikus színe: zöld árnyalatok, indigókék

TÜRKEVE SPORTJA

TÚRI IMRE

I. KEZDETEK

A sportolás feltételeinek kialakulása

Az 1848-49-es Szabadságharc leverése, a Bach-korszak után, az 1867-es kiegyezés hatására Magyarországon rendkívüli gazdasági fejlődés indult meg. A kornak megfelelő legmodernebb technikai vívmányok alkalmazása a termelésben a polgári fejlődést vonta maga után. Javultak az élet minőségének feltételei, felgyorsult a polgárosodás folyamata. Túrkevéen mezőgazdasági város lévén (1900-ban 14 ezer fő volt a lakosság létszáma) jó földön, korszerű eszközökkel (vetőgép, cséplőgép stb.) kiemelkedő termésátlagot produkáltak a gazdálkodó emberek. Városunkban a századforduló idejére komoly fejlődés ment végbe. A polgárosodás jelei egyértelműen mutatkoztak. Kialakult a Kaszinók hálózata (Bagó, Csalánzug-, 48-as, úri-, Ipartestület-, Gazdasági egyesület-, Munkáskör-, Hatytű-,) melyek a szabadidő hasznos eltöltésének helyei is voltak (olvasókör, kugli-pályák).

Híresek voltak az Ipartestületben ünnep- és vasárnapokon lebonyolított kugli-versenyek, melyek díjazással is jártak. A legjobbak egyszerű termelőeszközöket, időnként pénzt, legtöbbször italt nyertek. Túrkevéen az első „hivatalos” un. szakosztály 1898-ban alakult Túrkevei Lawn Tennis Egylet néven. Tagjai a város értelmiségének és módosabb rétegének tagjaiból kerültek ki (tisztviselők, tanítók, diákok, földbirtokos családok gyermekei). Az 1910-es években az országban, de városunkban is egyre nagyobb volt az igény a rendszeres testedzésre.

Megnyílt Túrkevéen 1908-ban (a hivatalos átadás 1910) a Polgári Iskola jól felszerelt tornateremmel, ahol az iskolai téli-nyári szünetekben szertornára és vívásra oktatták a fiatalokat.

„Többévi próbálkozás után végül 1912. június 30-án létrejött Túrkevéen is az erőket összefogó sportegyesület. E napon 36 fiatalember gyűlt össze az úri Kaszinóban - ma a Petőfi téren itt áll a 4 emeletes ház - és kimondták a „Túrkevei Atlétikai Club” megalakítását.”

Elnök: Kenéz János. Pénztáros: Ács Tibor.
Belügyminisztériumi bejegyzés 1912. október 14.

Növelte a sportolási lehetőségeket a Kereszt-gödör és környéke, amely igen gondozott környezetben télen korcsolyázási, nyáron (a ma Bracsok park néven ismert területen) teniszhez feltételeket biztosított. A Kereszt-gödör kitűnő hely volt korcsolya-versenyek lebonyolítására. Legjobb korcsolyázók voltak: Ködmön Gábor, Cicatriás Béla, Hoffmann András, Madarász Károly.

A teniszversenyeket a Népkertben rendezték. A mai Liget (ahol később a Császár mozi és vendéglő működött) területén építették a tenispályát, ahol élénk társadalmi élet folyt. Segítette a sportolás feltételeinek kialakulását a jól működő újság a Túrkeve című hetilap, amely népszerűsítette a sportot és a sportolókat, beszámolván minden jelentősebb eseményről.

Labdarúgás 1912-1998

A labdarúgó pálya a Kismalom mellett volt a Vásártéren és a Vénkertig terjedt. Az első mérkőzést (Barnai Tóth Pál a polgári iskola tanára szervezte) 1912. júniusában játszották Túrkevéen a polgári iskola és a Mezőtúri Református iskola tanulói. A játék népszerűségét növelte, hogy városunk szülőte, Takács Dániel válogatott labdarúgó lett ebben az időben.

„Takács Dániel (1884) a Törökvés balfedezete 1910-1912 között 3 mérkőzésen volt a legjobb tizenegy tagja. Önfeláldozóan, olykor azonban túl erélyesen harcolt. Főleg védekezésben jeleskedett, jól szerelt. Túrkevéen, szűkebb hazájában még majdnem 50 esztendőskorában is serényen kergette a kerek bőrlabdát.”

Abban az időben nem volt bajnokság, csak barátságos mérkőzéseket játszottak. Paraszt szekéren nagy távolságot tettek meg. Eljutottak Berettyóújfaluba is. Karcaggal is élénk volt a kapcsolat. A TAC labdarúgó csapata 1920-24 között élte fénykorát. A környező városok csapatait sorra győzték le barátságos mérkőzéseken. A romló gazdasági helyzet miatt a TAC labdarúgó csapata 1924-28-ig szüneteltette tevékenységét. A Túrkevei újság adja hírül 1928. április 1-én, hogy „feléledt a kevi sport”. A labdarúgók legyőzték Törökszentmiklós, Kenderes és Mezőtúr csapatát. A testnevelés ügyét az állam támogatta. Törvény rendelkezett a leventemozgalom megindításáról. „A magyar fiatalság megszervezése, fegyelmezett,

egészséges életre nevelése a leventemozgalom fő célja” - írta Klebelsberg Kunó vallás- és közoktatásügyi miniszter.

A Nagykun Sport Liga versenysorozatot indított 1929-ben. Túrkevéen rendezték 1930-ban a II. és 1934-ben a VI. Nagykun Viadalt. Ekkor 1934-ben új labdarúgó-pályát avattak a Vármegyekertben. Ez a mai pálya. A labdarúgás ügyének lökést adott a szereplés, mert 1934-től szövetségi bajnokságban szerepel a TAC. 1936-ban 34 mérkőzést játszott a csapat, melyből 16-ot nyert meg. Edző: Takács Dániel. Játékosok: Debreczeni Sándor, Cseri Géza, Adamecz Leó stb. Rendszeresen részt vettek a háború előtt lebonyolított 15 Nagykun Viadalon.

Az 1939-ben kitört II. Világháború hatására a labdarúgó fiatalok közül sokan katonai behívót kaptak. 1940-től a labdarúgást városunkban a Levente Egyesület szervezte. A háborús évek alatt néhány barátságos mérkőzést játszanak. A legutolsót 1944. júniusában a Kisújszállási L.E. ellen. A háború után a koalíciós időkben minden párt megszervezte a maga ifjúsági szervezetét, amely a sportot irányította. Túrkevéen az 50-es években az MHK (Munkára Harcra Kész) mozgalomra fordították a legtöbb energiát, amelyet „felülről” vezéreltek. Ennek ellenére a labdarúgás volt a legnépszerűbb sportág városunkban is. Beneveztek 1947-ben a Déli Területi Bajnokságba, ahol Mezőtúr, Szarvas, Békésszentandrás csapataival játszották mérkőzéseiket. A pártok elsorvasztása után kialakult a tanácsrendszer. Létrejöttek a termelőszövetkezetek és a gépállomás. A sport támogatását a TSZ-ek és a gépállomás vette át. Később az AFIT XVII.sz. Autójavító Vállalat lett a város legnagyobb sporttámogató egysége.

A javuló körülmények, a biztosabb szakmai háttér lehetővé tették az előrelépést a megyei II. osztályból a megyei I. osztályba. Sőt a 70-es évek elején a megyei bajnoki cím és ezzel az NB III. osztály is elérhető közelségbe került. Végül a csapat a II. helyen végzett. Kiemelkedő játékosok: Tisza István, Borók Sándor, Nagy Sándor, Faragó Lajos, Nagy Zoltán, F. Kiss Mihály, Sugár Tibor. Az edző Magyar Zoltán volt. A 80-as években a csapat kiesett a megyei I. osztályból. Később visszakerült, de néhány év múlva ismét kiesett, mert a 90-es évek elején a rendszerváltás következtében a vállalatok csődbe mentek. Nem volt támogatás. Éveken át a megyei II. osztályban szerepeltek.

1921. - Balról állnak: Minay Lajos polg.isk.ig., Bartha ezredes, Lévai Lajos, Szilágyi Károly, Kiss János, Madarász Károly, Székely Imre, Kiss István (a TAC elnöke), Cicatricis Ferenc bíró, Sárossi r.fhgy. Középen: Tauch Nándor, Hajdú Mihály, Sárközi Károly. Alsó sor: Boros János, Rékasi András, Ködmön Gábor

TAC 1924. - Középen: 1-2-3-4-5 Hajdú Mihály, Cicatricis Béla. Balról: Madarász Károly, Ködmön Gábor, Rékasi András, Székely Imre. Ül: 7-8-9-10-11 Szabadfi Sándor, Szilágyi Károly. Balról: Csonka, Boros János, Meszlényi Károly. Tóth Kálmán a TAC pénztárosa

Sikeres labdarúgó edzők voltak az elmúlt évtizedekben: Takács Dániel, Arany Sándor, Csík Ferenc, Wilhelm Simon - Víg VI. néven, Pápai Károly, Lukács László, Magyar Zoltán, F. Kiss Mihály, F. Tóth István, Márki Gábor, Kurtz József és Barna Gábor. A tervszerű és szervezett munka eredményeként a túrkevei labdarúgó csapat 1998. júniusában megnyerte a megyei II. osztályú bajnokságot és bekerült a megyei I. osztályba.

1947. - Szuchovszky Bertalan edző, Nagy Imre, Bracsok Pál, Arany Sándor, Daróczy Imre, Vass Imre, Finta Péter, Nánási István, Soós Sándor, Borók Imre, Rác János.

1958. - Balról áll: Kállai László, Herczegh János, Lakatos András, Ökrös Imre, Szilágyi Károly, Finta Imre, Szonda Mihály, Márki Gábor. Alsó sor: Molnár Imre, Tisza István, Bordács Lajos

1969/70. a megyei I. o. felnőtt csapat: Állnak balról-jobbra: Reiger József, Szamosfalvi Sándor, Faragó Lajos, Borók Sándor, Vajda Sándor, Deák Ferenc, Nagy Zoltán, Nagy Sándor, guggolnak: Piroska Zoltán, F.Kiss Mihály, Vitárisz István, Havancsák Gyula

1981. - Állnak balról-jobbra: Rieger József, Soós Sándor edző, Kormos László, Nagy Lajos, Kormos János, Retter György, Vad Gyula, Kozma Sándor, Viszlovski Kálmán szakosztályvezető, guggolnak: Kormos Imre, Szőke Károly, Vajda István, Bartha József, Nagy Károly, Bognár Gyula, elől: Katona Ferenc

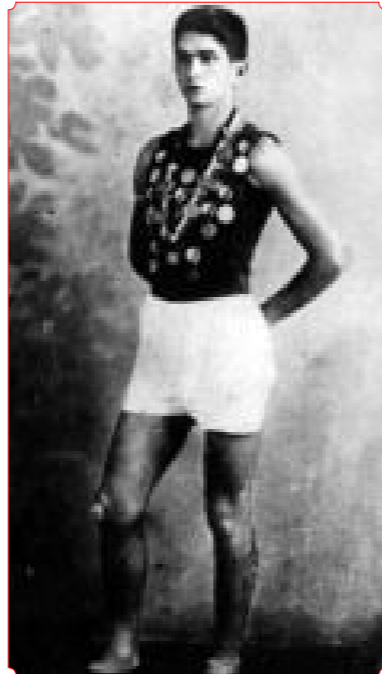

1998. Megyei I. osztályba jutott futball csapat: Álló sor balról-jobbra: Kelemen István, Pálfi Sándor, Csáki Sándor, Takács Attila, Teleki László, Kiss Imre, Nagy László, Tóth István, Debreczeni Zsolt, Ducza Róbert, Finta Imre. Középső sor balról-jobbra: Dr. Bodó Péter, Debreczeni Imre, dr. Vajda István (szakosztályvezető), Józsa Endre (szakosztály elnökhelyettes), Barna Gábor (edző), Kántor Lajos (szakosztály elnök), Katona Ferenc (szakosztály elnökhelyettes), Fekete Tamás, Kalmár Attila. Alsó sor balról-jobbra: Juhász Tóth László, Ratkai Róbert, Katona Imre, Töke Imre, Kiss Zsolt, ifj. Kántor Lajos, Szilágyi László.

II. Nagykun Sport Liga megalakulása 1929.

Nagykun Viadalok 1929-1949

A vidék sportjának fejlesztése az 1920-30-as években vetődött fel először Somogyban. Ezt a gondolatot vette át néhány sportot szerető, a sportért tenni akaró sportvezető. A fő szervező Csokai István, aki Karcag város kataszteri nyilvántartója volt. A gondolatot felkarolta Karcag város polgármestere, dr. Hajnal István és a kisújszállási ügyvéd, dr. Porteleky László. A 6 nagykun város (Karcag, Kisújszállás, Kunszentmárton, Kunhegyes, Kunmadaras, Túrkeve) sportjának szervezésére és évenkénti sporttalálkozójának megrendezésére jött létre 1929. február 3-án a Nagykun Sportliga, melynek központja Karcag volt. Az alakuló ülésen határozták el, hogy évenként megrendezik a Nagykun Viadalokat. Ezen az ülésen Túrkevét Csurgai Ferenc, Ködmön Gábor, Végh Lajos, dr. Fiedermann Ernő és Rónay Gyula képviselte. A győztes város részére 500 pengőt érő ezüst kupát készíttettek. 1934-től bekapcsolódott a küzdelembe Mezőtúr, Törökszentmiklós, Berettyóújfalu, Püspökladány, Tiszafüred is. E települések azonban csak néhány alkalommal vettek részt a küzdelemben. Így néhány év múltán újra „csak” a hat nagykun település versengett egymással. 15 alkalommal rendezték meg a régi Nagykun Viadalokat. Igen sok sportág volt műsoron: atlétika, asztalitenisz, tenisz, birkózás, ökölvívás, kerékpár, lövészet, vívás, úszás, torna, népi torna, lovas és motorkerékpár-verseny, labdarúgás.

Kiss László válogatott középtávfutó 1929. Sokszoros Nagykun bajnok

Nagy tömegeket vonzott a népi torna, mely kötélhúzás, rúdtolás, rúdmászás, kiszorító labdajáték és gyors-tafétából állt. A versenyeket általában nyolc nap alatt bonyolították le, minden év augusztus 20-a körüli időpontban. A versenyzők létszáma 6-700-ra tehető.

Két alkalommal rendeztek Kiskun-Nagykun Viadalt 1934-ben és 1938-ban. Mindkét alkalommal a Kiskunok nyertek, elsősorban azért, mert megerősítették csapatukat Kecskemét, Nagykőrös és Cegléd versenyzőivel. A Kiskun-félegyházán 1934-ben lezajlott Kiskun-Nagykun összecsapáson több túrkevei versenyző is részt vett. Szilasiné, Túri Lajos tenisz, Kiss László, Kelemen Imre atlétika, Bodó Balázs, Sallai Mihály birkózás, T. Kiss Lajos kerékpár, Müller Nándor lett a Nagykun futball csapat kapusa. T. Kiss Lajos a 100 km-es országúti versenyt megnyerte. Szilasi Károlyné, mint legjobb női versenyző különdíjat kapott.

Túrkeven a háború előtt két alkalommal rendeztek Nagykun viadalt. Az 1930. augusztus 17-én kezdődött II. Nagykun Viadal a vasút melletti (ma úgy ismerjük, hogy Bracsok park) sportpályán került megrendezésre. Igen rangos támogatókat sikerült megnyerni a verseny sikere érdekében. Fővédnökök: Gróf Bethlen István, vitéz Gömbös Gyula, vitéz Nagybányai Horthy István. Sok értékes tárgyat, díjat adományoztak a versenyzőknek.

A díjakat vitéz Nagybányai Horthy István nyugalmazott lovassági tábornok adta át, aki Vértes Vilmos István és Hellenbach Gotfried országgyűlési képviselők kíséretében megtekintette a lovasversenyeket.

A viadalon mintegy 400 versenyző vett részt. Összesítésben: Karcag 80 pontot, Túrkeve pedig 69 pontot szerzett, míg Kisújszállás 22 pontot. A kupa átadása vacsora és bál keretében az Ipartestületben történt.

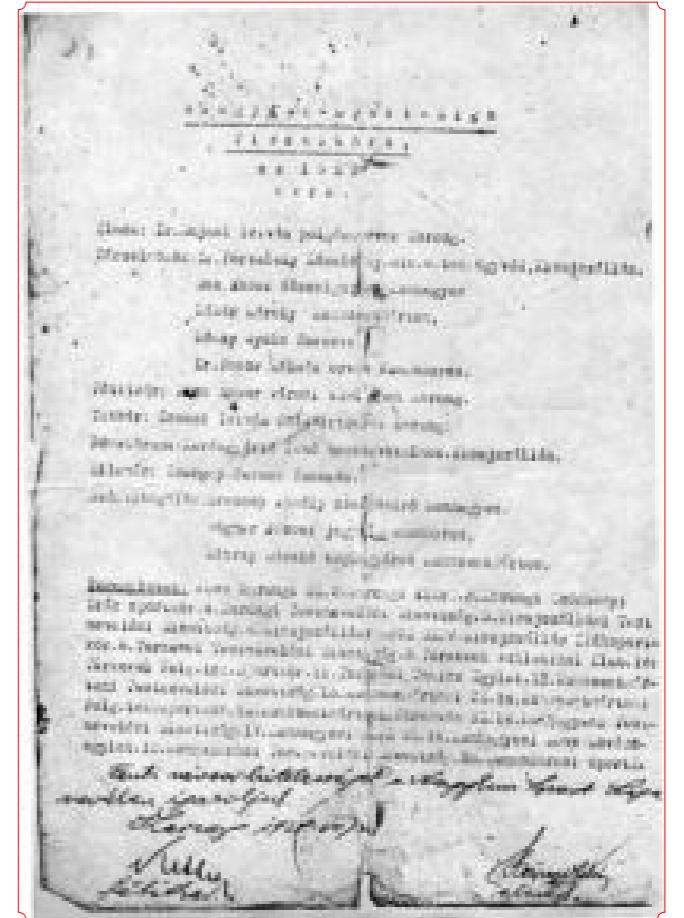
A VI. Nagykun Viadal Túrkeven 1934. augusztus 5-12 között a vármegyekert helyén épült új, modern sporttelepen (ez a mai sportpálya) rendezték meg. A versenyen nem „csak” nagykun városok indultak. Részt vettek a hat nagykun településen kívül Mezőtúr, Törökszentmiklós, Püspökladány, Berettyóújfalu versenyzői is. A versenyt dr. Györffy Kálmán polgármester nyitotta meg. A megnyitón részt vett báró Urbán Gáspár országgyűlési képviselő, Kuszka István nyugalmazott főispán.

A birkózóversenyek a Munkáskörben ill. a döntők a polgári iskola udvarán zajlottak az esti órákban. Az atlétikai versenyeket a sportpályán bonyolították. Itt tűnt fel kiváló eredményeivel a későbbi válogatott futó Kiss László. A versenysorozat augusztus 12-én ért véget. Díjkiosztás és vacsora az úri Kaszinóban volt.

A Túrkeven, 1934-ben rendezett Nagy-Kun-Viadalnak a lovas mérkőzés színhelye a pásztói csordajárás volt. Ülő sorban a fővédnökök: Balról: Bolza Mária grófnő, Horthy István lovassági tábornok, Hellenbach báró országgyűlési képviselő, Vértes Vilmos István országgyűlési képviselő. Ülő sorban a nők: dr. Györffy Kálmán polgármester felesége, Ozsváth Sándorné Karmazsin Rozália, özv. dr. Simon Lászlóné és Szűcs Jenő mérnök felesége. Balról állnak díszben: vitéz Faragó József - Salkovics tüzér százados levente pk. Vitéz Szász Ferenc. Elöl ül a polgármester és ifj. dr. Györffy Lajos

Végeredményben Túrkeve a 9 városra kibővített résztvevők között a 4. helyen végzett 83 ponttal. A Nagykun Viadalok a második világháborúig tartottak. Ezekon Túrkeve minden alkalommal képviseltette magát. A háború után kísérletet tettek a Viadal felújítására. Karcagon 1948-ban, Kisújszálláson 1949-ben rendeztek - szűkített programmal - Nagykun Viadalt. S ezzel a Nagykun Viadalok gondolata egy időre feledésbe merült.

Alapító jegyzőkönyv
A Nagykun Sportliga tisztikara, 1929.

T. Kiss Lajos a 100 km országúti kerékpár verseny győztese - 1935.

FOLYTATJUK

ELBIR

Elektronikus Lakossági Bűnmegelőzési Információs Rendszer

RENDŐRSÉGI FELHÍVÁS

Bankok nevében telefonáló csalók próbálják megszerezni az ügyfelek személyes és pénzügyi adatait. A csaló jogosulatlan bankkártya-használatra vagy átutalásra hivatkozik. Személyes és pénzügyi adatot valószínűleg nem fog elkérni a beszélgetés során, viszont kéri, hogy egy alkalmazást telepítsen az ügyfél az eszközére (jellemzően mobiltelefonjára). Ez egy távoli asztal elérést biztosító alkalmazás, amelynek segítségével a csalók hozzáférhetnek minden, a készüléken tárolt információhoz.

Legyünk nagyon óvatosak, ha bank nevében telefonál valaki!

A beszélgetés elején kérdezzük meg, hogy kít keres, és ha nem tudja a pontos nevünket, akkor szakítsuk meg a hívást!

Semmilyen programot ne telepítsünk, még a bank nevében telefonáló személy kérésére sem!

Személyes vagy banki adatot, ideértve a bankkártya-adatokat is, ne osszuk meg senkivel telefonon! Ha valóban a bank ügyintézője telefonál, ő ismeri a szükséges adatokat!

További információkért kövessék Facebook oldalunkat:
<https://www.facebook.com/internettedatosan>

TELEFONOS CSALÓK